

► Att segla från Fiji till Nya Zeeland när jag inte kan segla

Waya Island

Fijianska kvinnor sjunger i stämmor när vår båt närmar sig stranden. Jag kliver i land vid Octopus resort, det mest populära stället på Yasawaöarna för familjer och förälskade par. Jag är den enda som reser ensam.

Jag dricker och äter en kokosnöt. Köttet är mjukt, ungefär som gele, och gott!

Ett europeiskt par förälskade sig i stranden och förhandlade med byn

som äger marken om att driva en resort. På så sätt kom det sig att 1 dollar per gäst och natt går till byn, samt resorten håller till exempel crab race (kapplöpning med eremitkräftor) där det kostar tre dollar att delta med en kräfta. För varje dollar en turist satsar, tripplar resorten summan och alla pengar går till byn. Genom resortens verksamhet kan alla barn gå i skola, även på universitetsnivå. Det finns plats för 70 gäster och det är 100 personer som arbetar där.

Waya är mycket större än Drawaqa, man kan faktiskt vandra upp till en bergstopp och det finns fyra byar på ön. Den som äger marken resorten ligger på är på en kvarts gångavstånd, de andra får man åka båt till. Trots att det nästan går att röra på sig är jag nu så behagligt slö att jag bestämmer mig för att fortsätta vandra barfota i sanden, ligga i skuggan (jag blir solbränd i alla fall), ibland hämta någon fruktjuice eller glass i baren (vilket skrivs upp på mitt sängnummer. Kontanter behövs inte), titta på vågorna

och prata med folk.

Bada i poolen var ett enkelt sätt att bli av med allt salt från doppen i havet

Stilen är helt annorlunda här. Här kan jag köpa dykarkurser, massage, åka på utflykter och varje kväll är det tre-rättersmiddag och lekar. Maten är utsökt! Jag har en säng i det lilla vandrarhemmet. Där finns femton sängar i ett kliniskt rent rum med aircondition. Efter några dagar lyfts alla madrasser upp på taket och sprayas. Sängloppor har intagit Yasawaöarna. Men för mig är det bara solbrännan som kliar.

På kvällarna är det sällskapliga lekar. Vi sitter åtta personer runt middagsborden så laget blir ofta de jag äter med. Alla är verkligen trevliga, det märks att folk slappnar av och har det bra. Turisterna som är där är huvudsakligen europeer eller australiensare. Det är advokater, ingenjörer, ekonomer och IT-människor. Människor med pengar. Att bo i en "bure" kostar mellan 800-2000 kronor per natt och person. Då ingår maten. Jag är en budgetresenär som betalar 440 kronor perdygn för mat och säng.

Julgranen kändes tämligen malplacerad. Jag kan inte påstå att jag hade någon julstämning

Jag filosoferar om att begränsa sig. På Waya

kan man inte göra mycket heller, bara bada, läsa, äta, umgås, snorkla, dyka, leka i sanden, ta det lugnt. Det är inte så långt från att sitta på en segelbåt över Stilla Havet. Jag fascinerar av att det ibland upplevs oändligt avslappnande att inte kunna göra mycket medan ibland uppfattas det som aptråktigt och fångslande. Jag har svårt att sjunka in i lugnet först, men efter en tid är det väldigt skönt.

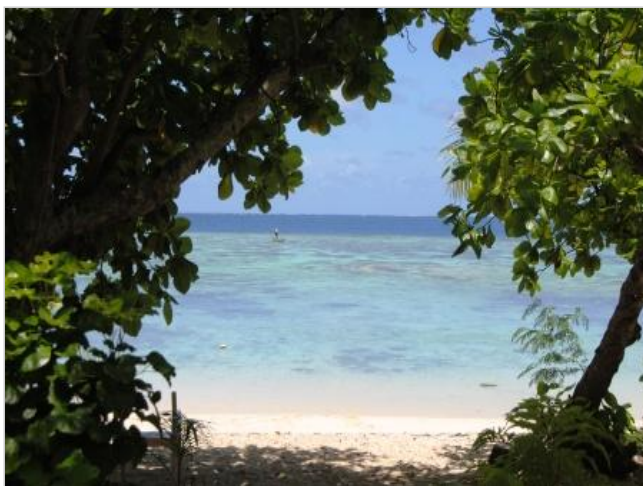

Efter ytterligare ett antal dagar på ön - vem bryr sig om hur många? är det dags för mig att åka hem. Det är svårt att skilja den ena dagen från den andra, de glider ihop i ett band av bad-sol-mat-vila. Dagen för avfärd sjunger de fijianska kvinnorna igen när vi lämnar ön. Ett irländskt par, Frazer & Dominique, driver resorten. Vattenkrig är ett dagligt tidsfördriv bland de som jobbar och orsakar alltid en massa skratt. När vår båt styr ut från ön lyfter Frazer upp Dominique och släpper ned henne i havet. En fijian knuffar till Frazer så

han åker i under många skratt. När vi kliver ombord på färjan ser vi avlägset hur Frazer kommer bärande på den fijianske mannen och släpper ner även honom i havet.

Livet på Fiji var inte speciellt jobbigt

Tillbaka i Nadi sover jag en natt, sen är det dags för 46 timmars hemresa. När jag flyger in över Danmark förstår jag inte vad det är för vitt på marken. Utvinner de salt här??? Det är alldeles för låg salthalt... Det tar mig många minuter innan jag kommer på att det är - snö. Och solen går åt fel håll. Först då förstår jag att jag varit borta väldigt, väldigt länge.

Drawaqa Island

Jag är den enda personen som kliver av från färjan för att sätta mig i plåtbåten som kommer och möter. Vid alla andra öar där färjan stannat har många människor lämnat och klivit på färjan. Det grönbåa vattnet glittrar. Under oss syns korallreven och blåa, lysande fläckar. Det blåa är fiskar.

-Welcome to my island, säger Jay när jag kliver iland. Någon bär min ryggsäck till den "bure", eller hydda, där jag ska bo. Jag får veta att frukost,

lunch och middag serveras när de slår på trätrumman.

Barefoot Lodge på Drawaqa island är ett säte för Captain Cook Cruises. De turister som

seglar med på kryssningarna brukar sova på stället där jag bor. På dagen är de ute på utflykter och det är bara jag, Jay, Marika, John och Cookie där. En turist och fyra som jobbar.

Att vi är så få gör att det är lätt att få kontakt. När Jay ska ut och jaga bläckfisk frågar han om jag vill med. Först plockar han fram simfötter och cyklop. -Spit in it
Jag ser frågande på honom. -Spit in them. To clean.
Jag gör som han säger och spottar i cyklopet, gnuggar runt med fingrarna och sköljer sedan av dem i havsvattnet. Vattnet är underbart varmt, det omsluter kroppen med en ljummen värme. Jag inser att jag är inte badkruka trots allt, det är frysa som jag inte gillar.

Vi sänker oss ned i vattnet och undervattensvärlden uppenbarar sig. Stora träd av korall, svepande skogar som rör sig med vågorna, röda och svarta, orange och vita, gula och blå, gula och svarta fiskar. Runda, trekantiga, platta fiskar och fiskar med små knivar på stjärtfenorna. Och en enda "sucker fish", en avlång, metallgrå elak sak som suger sig fast på kroppen och dricker blod. Den slår Jay ihjäl.

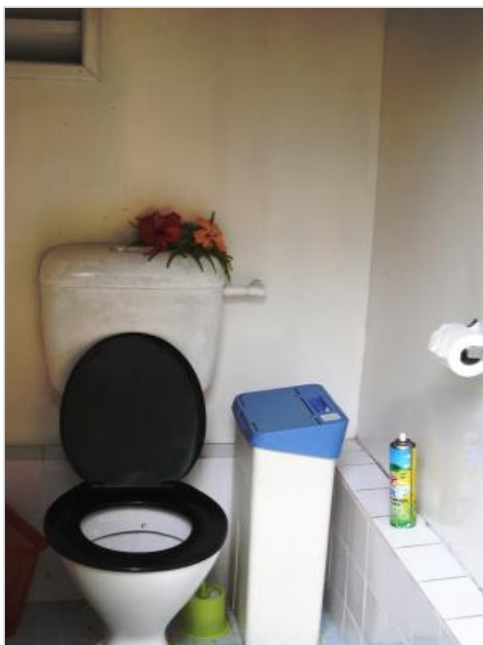

Jay har en metallstav. Med den sticker han i alla håligheter han hittar, där bläckfiskarna brukar bo. Men inga bläckfiskar är hemma. Han tar istället fram en gummisnodd och snart hör jag det metalliska ljudet av då staven stöter mot korallerna genom vattnet. Jay harpunerar fisk. En efter en trär han upp sina offer på ett blad från en kokosnötspalm.

Land rensar vi fisken. Jay gör upp eld på marken, tar ett färskt blad från en palm och delar stjälken i flera delar och lägger dem på glöden. Efter att fisken är rensad grillar vi den och lägger den sedan i en skål med vatten och chilifrukt och pressad citron som Jay plockat från träd bredvid. Middagen är klar! Fisken är utsökt, inte alls torr som fisk annars ofta är. Den här är mjuk och saftig. Och visst grämer jag mig lite över de vackra varelsena som fått sätta livet till för att jag ska bli mätt.

*Titta, jag kan också!
Och vilken vacker figur!
Fisken alltså*

Drawaqa är en liten ö. Jag hade tänkt att jag skulle ha träningsläger med mig själv när jag kom hit men då visste jag inte att det inte fanns någonstans att springa. På ena sidan ön, sunrise beach, går solen upp. På andra sidan ön, 40 meter längre bort, sunset beach, går solen ned. Jag kan alltså släntra mig mellan dessa två sidor och vill jag ge mig av på äventyr kan jag vandra upp mot berget. Det är en stig på inte ens en kilometer. På ett ställe passerar jag en urtorkad bäck där krabbor tittar upp ur sina hålor om jag sitter stilla. Med en liten lättnadens suck ställer jag in alla träningsförsök. Det är ingen större vits. Och jag trivs bra med att bara vara. Äta, läsa, ligga och titta på kokosnötspalmernas blad när de vajar i vinden, lyssna på vågorna. Bränna fötterna i den heta sanden. Slå ett knä mot korallreven då jag snorklar. Eller paddla kajak och titta ned på fiskarna som simmar under mig.

På Fiji pryder man det mesta med blommor

Nyårsnatten äter vi middag och spänningen inför tolvslaget tar vid. Turisterna och besättningen från båten firar. Jag har ingen lust alls att vara med om än de är jättetrevliga människor. Jag har vant mig vid tystnaden och njuter fullständigt av den. Det finns inget motordrivet på ön, det enda vi hör är fåglar, vågor, vind och varandra.

Jag vandrar ned mot havet. Vid sunset beach står jag med fötterna i den varma sanden. Under mig glittrar mareld i vågorna som böljar in mot stranden. Jag vandrar ned i vattnet och ser hur stjärnor tänds mot mina fötter i vattnets rörelse. Natten är kolsvart. Ovanför mig hänger stjärnorna som stora frukter. I nattens tystnad, med stjärnor ovan och under mig, avslutar jag det gamla året och tackar för allt som varit. Medan det nya året gryr kryper jag ned under lakanet och drar moskitnäten omkring mig. Jag somnar skönt och vaknar sömnigt behagligt när jag hör hur de andra räknar ned till tolvslaget och fyrverkerierna skickas iväg. Tolv timmar senare, när det är

nyår i Sverige, sitter jag ute i kajaken och paddlar över det grönblå vattnet och tittar på fiskar och koraller igen.

Efter att antal dagar på ön - hur många har jag missat, avslappningen är totalt - beger jag mig till Waya Island.

Dags för mat!

2010-12-30

Jag tog det lungt, åt frukost, och slanttrade mig iväg till flygplatsen. När jag skulle checka in tog automaten inte emot min information. Jag gick till en disk och försökte checka in där

- But we don't have a flight to Fiji today
Kvinnan framför mig sag bekymrad ut. Sa sken hon upp.
-Ah see, your booking is for January.

Shit. Dubbelshit. Visst hade jag bokat för den 30:e, men fel månad. I en virvelvind sag jag alla mina bokningar på Fiji tillika de pengar jag garanterat bokningarna med försvinna. Och min biljett till Sverige! Herre josses, jag MASTE ju till Fiji för att komma hem! Svetten sipprade när jag även kom att tanka på att nu är det hogsasong för Nyzeelandare att aka på semester till - Fiji.

-There is another airline flying to Fiji now, but I don't think you will make it

Jag rusade med min 20 kg packning pa ryggen till narmsta biljettforsaljningsstalle.

- I need to get on that plane.

Forsaljerskan lyfte luren och ringde Air Pacific. Ja, de skulle nog fa ombord mig, bara jag skyndade pa. Jag kande hur den kommande kostnaden skulle svida i skinnnet, men det sket jag i. Jag var villig att betala nastav vad som helst for att fa folja med.

- It's 825 NZD

Puh! Drygt 4000 kronor. Det tyckte jag kalaset definitivt var vart. Nar jag kommer hem tanker jag testa om min reseforsakring aven galler egenhandig orsakad klumpighet. Och gor den inte det sa gor det ingenting. Jag ar glad att fa komma ivag.

Och jag ar glad att jag har pengar.

Val pa planet satt ovriga passagerare och surade nar det visade sig att vi var forsenade. Planet var fullbokat. Jag hade verkligen tur. Jag var enbart glad over att vara dar.

Nu sitter jag i ett varmfuktigt Fiji och ska snart ut pa en svettkladdig loptur. Jag undrar vad luftfuktigheten ar? Vara pa Fiji kanns ungefär som att ga i lera, allt gar sa långsamt. Jag hoppas jag snart anpassar mig till livsstilen. It's Fiji-time! Och jag tanker njuta av den tiden har.

2010-12-29

Idag sag jag det igen. Hur solen smekte de sammetsgrona kullarna. Saltstanken som blastes fran toppen av vagorna da havet brakade in mot stranden. De magnifika vulkanbergen da vi passerade Tongariro. Angarna fulla med smorblommor. Och jag njot! Jag sag skonheten i de orange benen pa grashoppan som for ett tag satte sig pa fonstret pa bussen. och jag gladde mig at det.

Jag har varit less pa resa. och jag ar det fortfarande. Jag vill hem. Men nu ser jag skonheten igen, for att lata biblisk sa kanns det som att fjallen fallit fran ogonen. Och det ar jag glad for. Nya Zeeland ar ett extremt vackert land och jag vill garna njuta av det medan jag ar har. I morgon aker jag till Fiji och da blir det internetstysnad fran mig igen. Jag ringde Polly idag for att hora om jag kunde sova over hos dem forsta natten innan jag aker ut pa de sma oarna i havsbandet, men hon var pa kyrkokonvent i tva veckor. Det blir ett vandrarhem vid flygplatsen istallet. Dagen darefter tar jag baten ut till Yasawagruppen.

Pa kvallen traffade jag mina kompisar AKO och Per i Auckland. Med sig hade de en ny bekantskap, deras lille son Anton, 7,5 manader ung. De ar ute och reser i tre manader och har just spenderat en manad i australien.. Nu ska de se Nya Zeeland och darefter blir det Fiji. De komemr hem i mars nagon gang.

Det var skont att traffa dem. Skont att traffa nagon hemifran. och roligt att det var just de!

Nya Zeeland lamnar vackra spar i mig. Skonhet, tystnad, enkelhet och enormt trevliga manniskor. Men, nu har jag ju sa tur att detta aven finns hemma i Sverige. Det ska bli skont att komma hem!

Jag onskar alla ett Gott Nytt Ar!

2010-12-28

Jag vaknade till smattret av regn mot rutan. Regnet stod verkligen horisontellt och det kandes som en extremt dalig ide att ge sig ut och vandra.

Orsaken att jag ville se Wellington ar boken "Sonat till Miriam". Dar beskriver forfattaren hur huvudpersonen ger sig ut, lycklig, bland backarna och de victorianska husen i Wellington. Jag ville vandra bland husen, se backarna och forhoppningsvis kanna lyckokanslor jag med.

Efter nagra timmars lasande av en bok avtog regnet och jag kunde kampa mig fram mot

vinden. Overallt lag nedblasta kvistar och ibland hela trad. Jag fick se hus med bursprak, blyinfattade fonster och snickargladje krypa uppfor backarna i staden. tillslut kom jag till botaniska tradgarden dar jag fick njuta av hortensior i alla mojliga olika farger, rosor, orttradgarden och Solandervandringen genom planteringar med inhemska vaxter.

Darefter promenerade jag langs kajen och havet och besokte Te papa, ett museum som innehaller Ny Zeelandsk historia. SEn blev det mer bok och mat pa cafe och just nu skiner solen och jag har tankt ga tillbaka till vandrarhemme, byta klader och ge mig ut och springa. I morgon vantar elva timmars bussfard till Auckland.

2010-12-27

Jag sprang en runda i Victoria Domain innan frukost. Benen var sega ifran backarna igar och an fler backar blev det nu. Sen tog jag det mest lugnt pa vandrarhemmet, at lunch och knallade sedan ivag till Farjan som skulle fora mig till Wellington. Det var en stor farja, for 1650 personer och det tog drygt tre timmar att komma dit. Bredvid mig satt en aldre herre som arbetat i pakistan pa 60-talet och irak i borjan av 70-talet. Han havdade att mycket av det vi fatt se av Irak i TV innan kriget borjade var "sorterat" T ex hade han jobbat med fler kvinnliga ingenjorer i de dambyggen han hallt pa med an manliga. Det var bade ogifta och gifta kvinnor. Och andelen kvinnor som studerade pa universitet var likadan som i Europa. Han havdade ocksa att det radde religionsfrihet i Irak. Sa lange man inte utmanade den politiska makten fick man tro vad man ville. Och att minikjolen aven anvandes av irakiska kvinnor.

Framme i Wellington tog jag taxi dit jag skulle bo vilket visade sig vara ett riktigt skabbigt stalle (fast det lat trevligt i Lonely planet). Dessutom hade nagot blivit fel med min bokning sa jag far sova pa soffan i vardagsrummet. Dar alla andra tittar pa TV. Lagomt roligt. Darav gick jag omkring pa stan sa lange som mojligt.

2010-12-26

Idag ar det dags att gora det jag kom hit for! Springa langs Queen Charlotte track! Sparet ar 71 kilometer langt och relativt backigt, sa jag tanker inte ge mig pa hela. Katrin i receptionen pa hotellet hjalptre mig overtyga de pa baten att jag skulle skjutsas ut till Ship Cove och hamtas vid Punga Cove. Det ar 27 kilometer daremellan och de tyckte de var for langt.

Vid Ship Cove ankrade kapten Cook fem ganger under sina

upptacksresor pa Nya Zeeland. Strax utanfor, pa en liten o, begarde han att sodra on skulle vara brittiskt territorium, 1770 tror jag det var. Marlborough sounds ar egentligen ett antal floddalar som svammats over. Enligt maorilegenderna uppkom dalarna och bergen da Maui, en halvgud i den maoriska mytologin, fiskade upp en jatterocka med hjalp av en krok gjord av hans farmor/mormors kakben. Hans broder hoppade upp pa rockan och hogg och rev i den med sina knivar och da skapades dalar och berg.

Det forsta som moter mig vid Ship Cove ar en vagg av ljud. Det ar som att hela luften vibrerar av insekter och faglar. Regionen har gjort sitt for att aterstalla den ursprungliga vaxtligheten. Jag sag en massa pinjetrad som sag branda ut igar och det forklarade batchaufforen med att man laggar ut gift for att ta dod pa dem sa att den naturliga floran ska frodas.

Tvarsnitt av stammen av en palm av ormbunke (black farn tree).

Jag gar forsta biten som ar brant uppfor, sedan blir det

smalunk mellan palmer av ormbunkar, hoga trad och manuka (en buske som blommar vitt). Vattnet syns alltsom ofast nedanfor mig och glitrar i gronblatt. Aven idag ar det varmt men

det mesta av sparet gar i skuggan. Jag gor arets sista (?) vurpa och lyckas astadkomma ett skrubbsar pa ena knat. En vis man sa en gang "Jag faller, alltsa springer jag" Sa jag ar glad for att jag kan springa.

Vagen ar vacker, den kantas av privatpersoners stugor och det finns mangder med resorter om man vill overnatta. Jag kommer fram till Punga Cove med gott om tid tillgodo. Tillbaka till Picton blir det en lugn kvall, med lite internetskrivande. Imorgon bar det av till Wellington!

2010-12-25

Pa Nya Zeeland firar man jul den 25:e och inte den 24:e som vi gor i Sverige. Jag stiger upp och gar till en kyrka, tanker det kan vara trevligt. I kyrkan ar vi sex deltagare, en prast, en som spelar piano och en som laser julevangeliet. Alla valkomnar mig varmt och ar glada over att se mig, sa glada att jag haller pa bli hembjuden hos en aldre herre. Det ar en familjar stamning; prasten skrattar over att tvaorna har tagit slut och man annonserat psalm 43 istallet for 243. Det ar

lite annorlunda att lasa fader var pa engelska.

Efter massan lanar jag en cykel av vandrarhemmet och ger mig ut langs Queen Charlotte Drive. De stora backarna suger snabbt musten ur benen pa mig. Jag cyklar tillbaka till Picton, koper en glass pa en bensinstation och ligger pa grasmattan nere vid havet och ser pa barnfamiljer som ar ute och badar med sina sma telningar i barnbassangerna. Solen steker.

Pa kvalle lagger jag mig i soffan ute pa verandan pa vandrarhemmet. Rosorna klatrar over hela taket och lavendel doftar bredvid. Stillheten ar fullkomlig. Jag ligger och laser tills jag blir less, sen ater jag middag och darefter sitter jag och broderar korsstyggn vid det stora julrtadet i vardagsrummet.

Jag har hittat ytterligare en ypperlig grej med vandrarhemmet - man kan hyra en teddybjorn. Pengarna gar till nagot valgorande andamal.

2010-12-24

Tidigt pa morgonen tar jag bussen fran Takaka mot Nelson. Farden slingrar sig over bergen. I Nelson far jag vanta sex timmar pa bussen mot Picton. I Picton vill jag se Marlborough Sounds.

Jag vandrar omkring bland julshoppande manniskor, julmusik och solsken. Jag klatrar upp pa Church Hill och tander tva ljus i katedralen. Det ena ar for mig, det andra ar for en van. Jag ber att vi bada ska hitta och leva ut karleken till

oss sjalva. Det kan lata konstigt och sjalviskt, men jag tycker karleken till mig sjalv ar den svaraste. Om jag ger nagon nagot gott, och en person blir glad av det och behover det men det gor mig sjalv illa, nar ar det da dags att dra mig tillbaka? Jag ar ingen mastare pa detta. Jag vill sa garna ge, och det ar latt att ge for mycket.

Bussen mot Picton tar tva timmar, och val framme ser jag till att handla mat eftersom allt kommer vara stangt i morgon. Det blir en liten loptur ut pa The Snout, en skogsbekladd udde. Sedan lagar jag mat och tvattar klader.

Jag ar less pa resa. Formodligen paverkar det ocksa att det ar jul. Jag brukar inte kanna mig ensam men den har gangen gor jag det. Jag undrar vad som i hela varlden fatt mig att resa till andra sidan jorden nar jag skulle kunna vara hemma med mamma och pappa istallet och ha det bra.

Stallet jag bor på är i alla fall underbart! En gammal travilla med stort vardagsrum, harligt kok, underbar go personal som bjuder oss på julkakor och sma julklappar, en trädgård fylld med rosor, palmer och girlander virade runt all grönska, en trädskoja, öppen spis att elda i ute i trädgården, bubbelbad med plastankor, X-box och andra spel i trädgården, en Golden Retriever som heter Minny som vandrar omkring med en stor, röd julrosett runt halsen, hangmattor, soffor utomhus att ligga och läsa i, cyklar mm mm. Tack och lov får det stallet mig att känna mig lite bättre till mods.

2010-12-23

Detta blir varan sista dag tillsammans. Jag och Anna-Marie vandrar omkring i Takakas butiker och tittar på allt möjligt. Den lilla byn bjuder på många alternativa val. Cato fiskar i några timmar.

Vi firar en liten julafton genom att grilla biff och dricka av vinet vi köpte på Maori Point. Vi har julkaka till dessert. Jag får julklappar :-)

Det är vemodigt att skiljas åt.

Vi campar på samma ställe som förra kvällen. För sista kvällen kryper jag in i tältet för att sova.

2010-12-22

Jag springer längs Abel Tasman Coastal Track. På ena sidan en vägg av ormbunkar och skog, på andra sidan skymtar det gröna havet fram mellan trädtopparna. Spåret är lattsprunget och jag tar mig till Anchorage, en av de många gyllene sandstränder som finns i området. Abel Tasman är en av de populäraste nationalparkerna, bl a för att det ofta är fint väder och för stranderna.

Jag äter matsäck på stranden, spanar in riktigt blå, vackra sjöstjärnor och slanger i dem i havet från stranden, och vandrar omkring. Så småningom springer jag tillbaka samma väg som jag kom, tidvattnet gör att jag inte kan fortsätta utåt. Jag badar i en back för att bli av med svetten.

På kvällen slår vi läger på en strand utanför Takaka, en liten ort med många alternativa och organiska butiker. Havet är en dryg kilometer borta. Vi grillar korv och ser en kvinna dansa med sin häst på stranden. Helt utstrålade harmoni. När jag diskar tallrikarna i vattnet är tidvattnet på väg in igen. Det är svårt att stå vid vattenbrynet och hinna skolla tallriken klart innan vattnet stigit så att mina skor blir översköljda.

2010-12-21

Vi vaknar i osregn, jag slänger ner tältet i bilen och så åker vi till ett café för frukost. Efter att ha ätit en bit till svänger vi runt en krok och framför oss breder en gyllene sandstrand ut sig. Människor badar och solar, husvagnar står uppställda och allt visar på sommaridyll och semester. Vaxlingarna på Nya Zeeland är ibland väldigt snabba. Det märks att vi kommit längre norrut, vi är numer uppe vid vattnet som skiljer södra ön från norra ön. Vi hittar kajakuthyrningsfirmor men där går det inte alls som planerat.

För att få hyra en kajak måste vi gå en kurs om två timmar. Vi får inte paddla inom vissa områden som betraktas som farliga. Det gör att maxsträckan vi kan paddla är tio mil på två dagar. Det tycker jag är lite. När jag frågar om jag får orja på ett annat ställe än mina kompisar är svaret blankt nej. Det är inte tillåtet att paddla ensam.

För mig innebär kajak frihet och avslappning. På det här sättet känns det bara som kontroll och begränsat. Jag blir riktigt arg, kokar nästan över på golvet inne på kajakuthyrningsfirman.

Nya Zeeland har i övrigt varit väldigt tillåtande så jag blir mycket förvånad över den trygghetsnarkomani man visar just för kajaker. Under de här villkoren tappas jag all lust för paddling och vi bestämmer oss för att inte paddla.

Det blir en lugn kväll på sandstranden vid havet istället. Vi spanar efter den manformorkelsen som sägs ska gå rum. Månen är full så vi hoppas den blir spektakulär. Men vi pratar så mycket att vi glömmer titta, vi markerar bara den sista fasen av formorkelsen. Vi har för första gången på mycket länge fått sitta stilla, i fred för alla sandflys. Det är annorlunda och mycket skönt att få ta i lugn och ro!

2010-12-20

En laaaaaang dag i bil. Vi åker norrut, mot Abel Tasman National Park. Tanken är att vi ska paddla i tre dagar längs den vackra kuststräckningen. Men vädret är inte med oss. Det regnar och regnar och regnar, och mer regn är att vänta på tisdag, då väderprognosen varnar för 300-400 mm regn. På en dag.

Vi räkar på de tyska ungdomarna som liftade med oss för någon dag sedan och plockar upp dem igen.

Naturligtvis får de åka med oss, det är bara trevligt!

Vi slår lager vid en camping strax söder om Nelson. I morgon ska vi kolla väderprognosen och bestämma oss för om det blir paddling eller något annat!

När det regnar så regnar det verkligen.... Kan du se bryggan som mannen förtöjare vid på den här bilden?

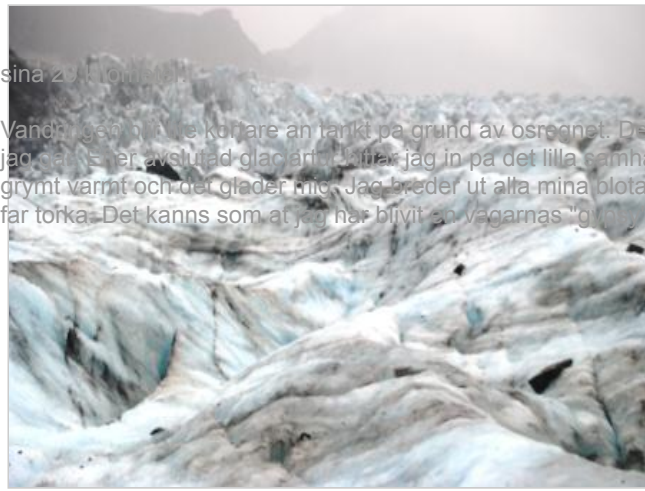
2010-12-19

Regnet det bara öser ner... Och här kan det verkligen ösa! På Fox Glacier kommer det upp till 14 meter regn per år! Naturligtvis regnar det denna dag då jag har bokat in mig på en glaciärvandring. Vi är åtta turister och två guider som vandrar upp för moränen nedanför glaciären och försöker hålla oss nägorlunda torra. De väntatata skorna vi fått låna fungerar att plaska genom de flesta polar med, men när vi behöver ta oss över små backar som vuxit till sig

under regnfallet rinner vattnet in genom skoskaften. Mina Gore-Tex-byxor förvandlas till vattenbehållare då vattnet tränger in underifrån.

Det är inte helt lätt att ta sig fram genom de små forsarna. Inte heller att hålla kameran i fokus...

Efter att ha satt på oss stegjärn får vi karva fast fötterna i isen och ge oss ut på glaciären. Den vitblåa isen fascinerar! Den böljar i vågor, överallt rinner små backar och jag funderar över hur man vet om det är en stor halighet, utkarvad av vattnet, under oss eller inte. Vi får veta att på Nya Zeeland finns det över 3000 glaciärer och att det finns olika typer av glaciärer. Fox glaciären är 13,5 km lång och därmed den tredje största på Nya Zeeland.

sina 200 ton i ett

Vandringen blir lite kortare än tänkt på grund av osorgen. Det tjuvar och pyser om tarna när jag på en avslutad glaciär. När jag in på det lilla samhället enda internetcafe där det är grymt varmt och det gläder mig. Jag breder ut alla mina plöta kläder i det lilla utrymmet så de får torka. Det känns som att jag har blivit en vagarnas "glösa".

tasmanglaciaren, på andra sidan Aoraki, är långst med

2010-12-18

Jag vaknar av att det är kvalmigt varmt i tältet. Vi har tältat vid en sjö strax norr om Wanaka. Jag letar fram handduk och tval/schampo och smyger tyst och stilla ned i det klara vattnet. Runt mig tornar spetsiga bergstoppar mot skyn. I det friska, kalla vattnet ligger jag och flyter och tvättar haret innan jag later solen torka kroppen. Sen är det frukost! Morgonen startar med lyckokanslor.

Efter många mils trakig bilkörning plockar vi upp två liftare som följer oss hela vagen till Fox Glacier. Anna-Marie och Cato är fortfarande förkylda så de har bestämt sig för att inte gå vandringsleden som leder till de vulkaniska varma poolerna. Istället hamnar vi på Gillespies Beach. Jag sitter länge och njuter av att se hur vattnet sugas ut för att krascha med de inkommande vagorna. Det dansar och det är vilt! Jag skulle inte ens vilja försöka bada här, jag skulle nog omedelbart sugas ut i Tasmanhavet och aldrig hittas mer.

Jag tar på mig loparkläderna och ger mig av på ett litet spår inne i skogen. Antligen känner jag mig stark! Jag flyger fram över rotter, stenar och lianer som hänger över den smala stigen. Sma backar porlar längs stigen och jord och lera stänker upp på benen. Jag korsar en liten lagun som är alldeles brun av skogsjorden och ser lämningar från den tid ta man letade - och hittade - guld har. På återvagen springer jag längs den stenbelagda stranden och leker tafatt med vagorna. Jag bestämmer mig för att hinna till

en viss punkt innan nasta vag når dit. När vagorna slår in hoppar smasten omkring i luften och jag kan höra hur de större stenarna "gloppar" under vattnets framfart.

Duschen blir under en liten vattenkran, utställd på stranden. Allt vore perfekt, om det inte vore för de där #### sandflies! Medan jag "duaschar" är det svart att fredda kroppen! Allt vi gör förtas gående - vi vankar omkring och ater, vi vankar medan vi borstar tanderna. Det är som Hut Warden på Milford track så - the sandflies keep you walking and walking and walking...

Vid det blåsig havet kan jag i alla fall sitta några minuter innan de sma blodsugarna vill festa på mitt inandome. Det är en härlig plats - på ena sidan det dansande havet, på andra sidan Aoraki/Mt Cook och dess grannar...

Jag somnar till ljudet av havsbrus.

2010-12-17

Anna-Marie och Cato ska pa canyoning, dvs aka genom vattenfall och forsar med vatdrakt. Nu ar jag ingen vattenmanniska. Jag satter mig pa biblioteket i Queenstown istallet och skriver pa hemsidan och redigerar bilder. Nar de kommer tillbaka ska vi aka norrut, mot vastkusten. Jag vill ga pa Fox Glacier medan de vill gora en vandring till nagra Hot Pools (vulkaniskt varmda pooler pa upp till 55 grader varmt vatten). Darefter har vi tankt oss mot Abel

Tasman National park som ligger allra langs norrut pa sodra on. Jag hoppas aven hinna se Marlborough sounds innan jag tar farjan over till Wellington, dar jag tankt spendera en dag och sedan ta buss upp till Auckland den 29:e. Den 29:e ska jag traffa mina kompisar AKO & Per som reser runt i Australien och Nya Zeeland med sin nyfodde son Anton. Den 30:e flyger jag sedan tillbaka till Fiji for 3 dagar pa Barefoot Hut pa en liten, liten o i gruppen Yasawa och sedan 4 dagar pa en annan, lite storre o i samma grupp. Darefter bar det hem till Sverige igen!

Ibland ar det lite fullt i "Gypsy Soul". Bilden ar tagen fran baksatet dar jag for det mesta sitter.

Det ar lite lustigt, bara for att det ar sommar har forvantar jag mig att jag ska kunna cykla i shorts och sandaler till Vivo Orby och kopa jordgubbar nar jag kommer hem. Jag vet att det kommer vara smalkall vinter och att slangen till vattnet i min loparryggsack kommer att frysa, men jag kan inte riktigt fa in det i huvudet. Lika lite som jag kan forsta att det ar jul snart. Har grillar folk pa julaften och sedan brukar de aka till stranden om det ar fint vader.

Mina sar ar lakta numera. De ar bara stora, rosaaktiga flackar numer. Det ar skont att kanna mig normal igen och antibiotikakuren ar over!

2010-12-16

Japanerna jag liftade med pratade mycket om hur fint det var i Paradise, en lite ort nor om Glenorchy. Nar Cato sager att han vill dit och fiska medan Anna-Marie gar en del av Routeburn track sa vill jag givetvis folja med Cato. Jag hittar ett spar jag vill ga och Cato slapper av mig dar det ska borja. Jag letar och letar och tillslut hittar jag nagot som kan liknas vid en stig. Det bar uppfor i brant terrang. Nar jag tillslut far ligga pa alla fyra for att kunna ta mig vidare och det

bara verkar fortsatta likadant forstar jag att det kan inte vara ratt. Jag bestammer mig for att ga ned igen. Vad ska jag hoitta pa nu, mitt i denna vackra natur som ar sa nara och anda sa otillganglig? Jag gar ditt Cato parkerat, lanar bilen och bestammer mig for att kora till den ort som verkar heta Paradise. Formodligen kommer jag dit. Det var nog de tre husen jag passerade kangs vagen. Jag vet inte. Frustrerad over att varken kunna gas paret eller hitta Paradise bestammer jag mig for att ta en lugn dag vid en lite fors, tills Cato fiskat klart. Jag badar, tvattar mina svettiga klader, kokar lite pasta och har det skont. Lagom till jag ska hamta Cato lyckas jag backa pa en gren och far reservhjulet under bilen att slappa. Jag lyckas inte fa fast det igen utan far aka med svansen mellan benen, hamta Cato och be om hjalp. Aven han misslyckas med att fa fast det. Losningen blir att vi binder fast det till slut. Jag kande mig inte sa svag langre nar inte han heller klarade att fa fast dacket.

Pa vag mot Paradise. Eller ar det dar jag ar? I alla fall naturmassigt

Vi tanker Campa pa en camping i Skippers Valley. Vi

Det ar markligt vad mycket jag drömmer om när jag går och lägger mig när det blir mörkt och sover till det blir ljus. Varje natt ar fylld av alla möjliga aventyr och dessutom kommer jag oftast ihåg dem när jag vaknar. Jag undrar vad elektriskt ljus gör med oss. Ar det egentligen så har det ar att sova när vi far sova naturligt?

En vindlande färd ned i Skippers Valley

letar os in på en smal, smal väg där det stupar brant på ena sidan. Vagen vindlar in mellan grönackta kullar med märkliga stenformationer. Längs nere i klyftan flyter en flod. Vi hittar aldrig campingen men får en oförglömlig resa längs den lilla vagen som verkligen får det att iså till i magen emellanåt. Tillslut stannar vi i en liten dal. Cato lagar till oringen han fått under dagen och jag slår upp tältet bredvid en lite back som porlar. Jag har sällan sovit så gott!

Skippers Valley. Ser du vagen som går till vänster på bilden?

2010-12-15

Jag chockar mina rumskamrater genom att berätta att jag ska springa Routeburn track idag. Den ar bara 32 kilometer lång, så jag tycker det borde funka fint. Det tycker inte de flesta andra. På Nya Zeeland finns nio stycken "Great Walks" varav Milford och Routeburn ar två.

Cato och Anna-Marie släpper av mig vid the divide och jag smaspringer uppfor. Det ar skog även här, men glesare än vid Milford och inte lika mycket

ombunkar. Efter bara någon timme kommer jag ovanför trädgränsen. Solen skiner och jag springer och springer till jag slutar springa. Av hantfordhet. Det ar så vackert!!! Höga, snokladda toppar, utbredda vidder med gulaktigt gräs, gröna sjöar som blanker nere i botten på dalarna och en liten fors här och där. Forsarnas brus ar det enda ljud som når mina öron och jag njuter!

Bergen vid McKenzie Hut längs Routeburn track

Jag springer och går om vartannat. En liten back fascinerar mig och jag sitter och betraktar hur ljuset bryts i det klara vattnet. Vattnet släcker min törst och det ar ett

noje att dricka det aven nar jag inte ar torstig. Efter sex timar har jag inte ens markt att tiden har gott. Jag kanner mig som tingeling som yrar omkring i gladje och lamnar guldstrimor efter sig. Tyvarr tar doch den magnifika utsikten slut nar jag springer ner i skogen pa andra sidan. Fordelen har ar att det blir lattare att springa. Jag halkar pa stenarna i ett vattenfall och aker pladask pa rumpan. Hog skog omger mig och nar jag narmar mig aparets slut tar jag av mig alla klader och badar i gnistrande, kristallklar

glaciarback. Det ar sa kallt att fotterna kanns som klumpar efterat och jag njuter likval. Jag torkar mig med de svettiga kladerna och tar fram torra, rena klader ur ryggsacken. Jag vill inte vara svettig och lukta nar jag ska lifta till Queenstown.

Mer av Routeburn Track...

Forsta delen av resan gar bra. Jag far lift med tre japaner 28 kilometer till Glenorchy. Vagen mellan Glenorchy och Queenstown ar inte mycket trafikerad denna vardagskvall. Efter en lang vantant dar jag funderar pa om jag ska behova overnatta i denna metropol pa 250 manniskor far jag dock lift. Det ar en man som visar sig vara lopare som plockar upp mig. Han fascineras av min loptur och vill veta vilka skor jag hade, vad jag at, vad jag hade for klader, allt! Nar han slapper av mig sager han "If I ever will do half a marathon or

a Marathon, I will remember your face". Det var en trevlig halsning, tyckte jag!

Nar jag kommer fram till Queenstown ar jag riktigt hungrig och ater forst en "full slab spare ribs". Sedan har Anna-Marie och Cato hittat en fenomenal choklad och glass-servering och glass kan jag valdigt sallan motsta...

Och annu mer! Jag gissar att det marks att jag gillade den leden...

2010-12-14

Sista dagen! Vi vandrar genom Arthur Valley langs Arthur River som kastar sig ut over stenformationer ibland och rinner lugnt och stilla ibland. Vattnet ar fortfarande forundrande kristallklart. Idag ar det latt vandring, vi har bara ca 125 hojdmeter upp och nedfor, jamfort med gardagens ca 450 meter upp och ca 1000 meter ned. Andra ar Milford ett latt spar. Det har inte varit speciellt jobbigt att ga det. Det ar fullt med stenar och sma vattenfall att traska igenom men jag har klarat mig bra med mina loparskor. Singaporeanerna daremot har fatt tejpa ihop tre par vandringsskor da de gatt sonder pa alla mojliga stallen.

Vi nar slutpunkten, sandfly point, vilken ar fruktad pa grund av det namn den har som naturligtvis har sin orsak i en mang med sandflies. Det ar dock inte varre an vanligt. Samtliga vandrare i var grupp har sett nar Anna-Marie rengjort och lagt om mina sar varje kvall sa de flesta ar radda for att klia pa

sina bett.

Det ar lite trakigt att vandingen ar over och att skiljas ifran de vi vandrat med i fyra dagar, men de flesta av oss mots igen da vi tagit in pa Milford Sound lodge. Dar hagar dusch, tvattmaskin och MAT!!! Stallet ar litet, det finns bara en liten butik som saljer mat och de salufor i princip bara laskedryck, godis, lite toalett artiklar och nudlar. Cato lyckas gora en gourmetmiddag pa pulvertomatsoppa som han anvander som sas, kryddad med vitlok, till pasta. Jag har sallan atit nagot sa gott! Det ar enormt skont att sjunka ihop i sofforna som finns i loungen pa lodgen.

Trasiga skor hanger pa skylten vid Sandfly Point

Det finns manga biluthyrare pa Nya Zeeland. Wicked Campers bilar ser alltid lite speciella ut. Den har stod pa parkeringen vid Milford Sound Lodge. Texten var tankvard.

2010-12-13

Lucia! Jag och Anna-Marie sjunger en luciasang for att fira dagen.

Vi kommer upp over tradgransen och lamnar regnskogen bakom oss. Vaxtligheten bestar av manga blommor, de flesta vita eler gula. De flesta blommor forlitar sig till vindpollinering och behover darfor inte vara sa fargstarka. Vi kommer upp till McKinnon pass och ser molnen rulla in over bergssidorna. Mattenfallen ar otaliga och osregnet igar och inatt har fyllt pa dem rejalt. Det finns inte mycket jord har som suger upp vattnet. Pa vag nerdat igen passerar vi Sutherlands falls. Med sina 550 fallmeter ar det ett av det hogsta vattenfallen i varlden. Alldeles for snabbt tar regnskogen vid igen och vi mister utsikten. Regnskogen ar fantastisk, men jag saknar att kunna se vidderna. Skogen ar sa tat att jag ibland kan hora ett vattenfall dana men inte se det pa grund av vegetationen.

Jag ar pa vag upp over McKinnon pass

Sutherland Falls langst bort till hogre

McKinnon pass på cirka 1100 höjdmeter.
Det var inte alltid lätt att se utsikten...

2010-12-12

Vi vandrar langs Clinton river, cirka 16 kilometer. Vattnet är så klart att vi kan se varenda sten på botten och varenda oring som simmar omkring. De är stora!

Jag är hungrig. För första gången i livet har jag ätit frystorkad mat. Och det var onödigt att jag skulle prova det i fyra dagar, langs hela vandringen. Samre skit har jag sällan ätit! Manga har likadan mat, och den vsmjeliga smorjan kommer i olika

smaker. Vi upprättar en skala som börjar på noll och slutar på minus 4. Noll är OK, minus 4 är oåtbart. Dessutom visar det sig att varje portion innehåller 400 kcal. Nu har jag köpt dubbla portioner åt mig, vilket innebär att jag åtminstone får i mig ungefär de antal kalorier jag behöver. Men mätt är jag inte. Fattar inte hur tillverkaren tänkt. Om jag skulle äta tre vanliga portioner av den smorjan per dag skulle jag få i mig 1200 kcal, vilket är en rejäl bantningsdiet. Och så markandsför de sin "mat" som något för folk som behöver energi. Jag blev riktigt upprörd!

Nej, det var inte gott!

Naja, det finns värre saker än att vara hungrig i fyra dagar. Mitt penicillin ska tas "on an empty stomach" och det är inga problem. Vi vandrar mest hela dagen. På kvällen när vi Mintaro Hut. Vi sitter och pratar och sjunger sånger från olika länder för varandra. Stamningen är god, särskilt när det osregnar

utanför. Vi har haft tur igen och fått en vandring i bara lite lättnad. Vi går och lägger oss och hoppas att osregnet ska ha upphört till i morgon. Det är synd att alla sandflys gör det omöjligt att sitta ute. Antingen måste man rora på sig eller hålla sig inomhus.

Ormbunken som rullar ut sina nyfödda blad är en nationell symbol för Nya Zeeland

2010-12-11

Jag ser hur hela tältets myggnat är tjockt av svarta små insekter. Det är områdets plaga; sandflys. Sandflys är som knott ungefär, fast större och lättare att slå ihjäl. Honan är en blodsugare som behöver proteinet för att föda sina ungar. De infekterade betten jag har är från sandflys. Jag tar sats och springer ut ur tältet! Jag ryser vid tanken på att ha hela kroppen täckt av varande, gula stora sår, som de jag har på benet.

Vi packar ihop så snabbt vi kan och åker till ett ställe där det blåser och solen skiner så vi får äta frukost utan att vara jagade av dessa små marodörer.

Efter en kort båtutture över Lake Anau börjar vandringen. Vi går genom tät regnskog. Vi har tur, det är uppehåll. På vissa ställen har man det som kommer upp till 9 meter regn per år! Vi går bara 1,5 timmar den första dagen. Vi är cirka 40 stycken som går vandringen tillsammans, men ändå separat. Det är så fullt på vandringen att vi bara får stanna en natt vid

varje stuga, man måste gå vidare nästa dag oavsett väder. Det gör att vi trettio klammer att sova i samma stuga under hela vandringen. Gruppen är väldigt blandad; det är folk från Singapore, Japan, England, Spanien, Ungern, Holland, Schweiz, Ryssland, Australien och så vi från Sverige och Norge.

Anna-Marie vid början av vår vandring

Det finns en "Hut Warden" vid varje stuga och här vid Milford är det folk som forskar eller är utbildade i fråga om naturen runt omkring. Var förste vandrare går kladd i Kiwi-style – Shorts över ett par långkalsonger och så sockar i sandaler. Inte snyggt. Men funktionellt. Han tar oss ut på en 1,5 timmes lång naturvandring där han berättar om trädslaviner, myrmarker, att vi ska vara tacksamma för sandflys eftersom de får oss att gå och gå och gå (stannar man så attackerar de direkt) och utan sandflys hade det förmodligen varit en massa turistställen byggda längs Milford track men eftersom ingen står ut med plagan från de små stingande insekterna får vi behålla Milford som det är. Vi får också lära oss att på Nya Zeeland fanns inga landlevande rovdjur och därav slutade de flesta fåglarna att flyga.

Det fanns rovfaglar sa det basta forsvaret for de andra faglarna var att sta stilla pa marken. Polynesierna kom for 1200-800 ar sedan och europeerna kom pa 1700-talet. Nar det kom rovdjur som rattor, marddjur, hundar mm var de vinglosa faglarna forsvarslosa. Over 45 arter har forsvunnit. Daremot finns det cirka 150 olika sorters ormbunkar varav ca 75 sorter langs Milford track. Vaxt och djurlivet vi ser idag pa Nya Zeeland har inte sa mycket att gora med hur det sag ut har for sa kort tid som 100-200 ar sedan.

Det ar vatten langs nastan hela vagen

2010-12-10

Jag far saren omhandertagna pa medicinska kliniken i Te Anau. Syster Pip skrapar bort gul belagning och klipper bort lost skinn. Efter ett langt besok dar tar jag baten till Te Anau Caves. Det ar ett jattelikt grottsystem, fullt med Glow Worms. Den morka grottan forvandlas till ett universum med helt nya stjernbilder i taket, bildade av de sma lysmaskarnas lysande bakdelar. Pa kvallen slar vi lager pa en liten campingplats, strax utamfor Te Anau Downs

dar Anna-Marie och jag i morgon ska borja vandringen pa Milford Track, 54 km langt. Cato kommer fiska istallet. Vandringen ar mycket populär och nar vi bokade i oktober hade vi enorm tur som fick tva biljetter. Ofta behover man boka redan i juni-juli for att fa plats under sommarmanaderna november – mars.

Anna-Marie och Cato i "Gypsy Soul", som den forra agarinnan dopte bilen till

2010-12-09

Idag far jag antligen komma in pa ett medical center! Lilla Cromwell har mycket tillmotesgaende personal. Det tar en sjukskoterska 30 minuter och mangder med vatska och tussar att rengora de fula saren jag har. Jag ar blandat fascinerad och skramd av hur saren utvecklas. Det ar otackt att se hur de bara ater sig in i benet och dessutom sprider ut sig pa bredden. Det ar otackt att min egen kropp inte klarar att hantera infektionen som harjar. Och det

ar fascinerande att se vad sma basilusker kan gora med kroppen och hur maktlos jag blir infor det.

Tre damer ar involverade i rengoringen och jag far en stelkrampsspruta och en penicilinkur och order om att se till att fa saren rengjorda nasta dag också. Med tanke pa hur saren ser ut ar jag lattad over att ha fatt dem omhandertagna av professionella manniskor.

Vi kör bil mest hela resten av dagen till vi kommer fram till Te Anau. Där ska vi handla och packa om för den fyra dagar långa vandringen längs Milford track som börjar på lördag. Det blir internetstysnad igen för mig i fyra dagar. Vi campar vid sjön Anau där det blåser förvanansvärt mycket. Skogen är tät och består av träd med löv små som bladen på lingonbuskar. Den får mig att tänka på alvskogen i sagan om ringen.

Inte var jag någon skönhet med dessa fläckar...

2010-12-08

Vi försöker hitta en läkare, men i lilla Twizel där vi är lyckas vi inte få en tid under dagen. Däremot lyckas vi få termostaten till bilen lagad.

Vi kör söderut och vid en affär där vi stannat för att fråga efter något lämpligt ställe att campa på - i Nya Zeeland är nästan all mark privat eller så är det ett naturreservat. Det är mil efter mil med staket längs vägarna och det är inte så lätt att hitta någonstans att ställa bilen och slå upp tältet för

natten. Hur som helst, när Cato frågar står John bredvid honom och säger "Oh, men ni kan ju bo på min mark". John är en pensionerad professor i medicin som numera är vinodlare. Cato blir överlycklig; inte för campingen men för att han får fiska i floden som rinner över Johns ägor. Vi parkerar vid vinrankoparna och får låna både utedass, elektricitet och vatten från en egen naturlig källa. På kvällen bjuder John in oss till hans hus där vi får prova både gardens vita och röda vin samt dess rosé. Det visar sig att pensionen i Nya Zeeland är 800 dollar (ca 4000 SEK) oavsett vad man jobbat med och vilken lön man haft. Därför är det många som fortsätter med någon syssla även efter pensionsåldern på 65 år. Tjänar man pengar får man betala skatt på pensionen, annars slipper man.

Det gyllene Otago i kvällssol

2010-12-07

Första natten tillbringar vi i regn. När jag vaknar är mina byxor, sovsaken och en del annat blött. Jag sover i ett tält utanför bilen, alla tre ryms inte att sova i bilen. Vi lagar en frusen frukost och ger oss iväg. De stora älterna fyllda med vinodlingar bytts snart till kullar och kullarna blir till berg. Landskapet byts till ett kargare, fullt av gran, lupiner, intensivt ljusgröna sjöar och vyer mot bergen.

Anna-Marie och Cato är modiga och kastar sig i det kalla vattnet men jag står och tittar på. Jag trivs bättre på de solvarma stenarna.

Anna-Marie och Cato är

Vi besöker Sir Edmund Hillary Center och läser en del om den store äventyraren. Cato och jag går en kort vandring upp till glaciären på bilden (ja, den är grå på grund av att den drar sig tillbaka och där hamnar sten och grus på ytan) medan Anna-Marie är kvar i bilen. Hon hostar och har varit förkyld några dagar. Jag linkar med de två sären på mina ben som bara växer och idag även gör ont. Efter promenaden bestämmer jag mig för att det får bli ett läkarbesök i morgon. Jag behöver nog antibiotika.

Största sevärdheten är förstas Aoraki - eller Mt Cook som den senare döptes till - med sina 3754 meter. Aoraki betyder "att tränga genom molnen" och det gör berget. Det är en imponerande bjässe som lockar med sina glaciärer, men glaciärspäckarna gör att det kostar 25 000 för en obligatorisk kurs innan

man bestiger berget, så det struntar vi i.

Till kvällen slår vi lager vid Pukaki lake, en av de otroligt blå sjöarna. Solen skiner och vi lagar kotletter med färsk sparris, kokt potatis och aioli. Livet är gott och vi mår skönt i solskenet och av maten. Den här natten får jag låna ett annat tält och har en lykta inne i det så jag kan ligga och skriva dagbok innan sovnen kommer. Livet är skönt!

Anna-Marie lagar mat på koket som finns längst bak i bilen

2010-12-06

Jag springer samma runda runt halvön som igår men åt andra hållet. Sedan blir det underbar yoghurtfrukost med vindruvor, bananer och jordgubbar!

Jag går till apoteket. Det finns gott om knott på Nya Zeeland och jag fick två bett för fem dagar sedan som därefter bara växer och växer och nu är vatskande sår. Dessutom sitter de precis i strumpkanten så de rivs upp hela tiden. Jag frågar varför de växer och är infekterade och damen på apoteket säger att det är olika sorts knott i olika länder och eftersom min kropp inte är van med Ny-zeelandska knott så kan kroppen reagera annorlunda. Jag får med mig vatska att rengöra med, kram att smörja in dem med och plaster att sätta över. Så hoppas jag att de är bra till vi ska börja gå Milford track på lördag! Søren stor inte, men de är fula och vatskar hela tiden. Jag vill inte att de ska bli större.

SEn blir det internet och lunch i vagnen på att åka tre timmar tillbaka till Christchurch. Där väntar Cato och Anna-Marie som köpt en gammal campervan för ca 18 000.

2010-12-05

Jag tar taget från Christchurch till Kaikoura för att se valar! Taget på Nya Zeeland är som flyget - man checkar in och får en sittplats och bagage stuvats undan i en separat vagn.

I tre timmar rullar det gröna landskapet förbi utanför fönstret. Mitt emot mig sitter en pratglad man på över 100 kg som berättar om vad vi ser. När vi närmare oss Kaikoura går jag ut till sightseeingvagnen för att se de snokladda bergen möta havet. Doften av hav slår

emot mig, det är den breda bladtungen som kan bli flera meter hög, berättar den pratglade mannen. Han arbetar på ett hotell och ser till att jag får ett nedprutat rum där när vi kommer fram.

Jag äter lunch och åker i vagn på valsafari. Det dröjer inte länge innan vi ser vattenkaskaden från en val som ligger i ytan och andas. Valarna vi ser kallas för "Sperm Whale" och kan bli 18 meter långa. Namnet kommer av det 2,5 ton olja som de har i huvudet och som ska vara gulaktig och används i mediciner och kosmetika. Kaikoura var förut ett valfangstställe men idag varnar man om valarna och lever på turismen istället. Orsaken att det finns så många valar just här är att strax utanför kusten möts två olika kontinentalplattor och en canyon på drygt 100 meters djup har bildats. Där lever jätteblackfiskar på 12-14 meter som är spermvalens favoritföda och som den svaljer hel.

Vi fortsätter farten och snart

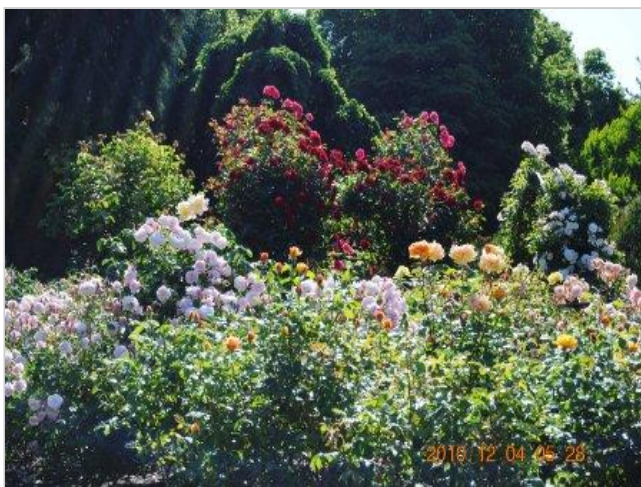
sprutar och kokar vattnet av cirka 400 dusky delfiner som hoppar, snurrar, kastar sig upp och splashar mot ytan och slar med "svansen" mot vattnet. De simmar lands med baten och ser ut som att världen är en stor lekplats med ingenting att bekymra sig för. Vi ser även plassal och stora albatrosser seglar förbi. Albatrossen kan bli 3,5 meter lång mellan vingspetsarna.

Guiden berättar att det finns både bofasta valar, som ofta blir namngivna efter marken på stjärten, och så finns det

valar som vandrar mellan till exempel antarktiskt och stilla havet. Det största djuret på jorden, blavalen, brukar vandra här förbi men är väldigt sällsynt att se. Den är lika stor som en Boeing 737 och väger som sex stycken sadana! Hjartat är så stort att man lätt får in en folkvagn Beetle i det och en människa kan krypa igenom haligheterna där i.

Efter turen är det dags för en annan tur - loptur! Jag springer ut på en halvo och snart är det bara jag och fagelsången igen. Till vänster stupar klipporna femtio meter rakt ner i havet och vågorna fräser mot stranden. Till höger breder sig gräsfält ut och bakom dem reser sig de snokladda bergen mot himlen. Det här är bästa stunden på hela dagen, ensam med bara naturen runt omkring mig. Mmm!

Jag har handlat mat för att laga till mig själv men får inte igång spisen. Jag försöker använda mikrovågsugnen med resultatet att det väller ut rök som lukat smalt plast ur den. Jag går upp och går till en pizzeria runt hörnet. Det visade sig nog att matlagingen gick åt fanders med avsikt. För vad sägs om pizza med rokt vildsvinskött, plommonsås, toppad med aioli gjord på blamogelöst? Det var den mest speciella pizzeria jag varit på! Och den lag i en hala i ett kyffe långs med landsvägen...

2010-12-04

Efter en tidig flygning dimper vi ned i Christchurch. Temperaturen är betydligt mildare än för, omkring femton grader, ändå är det skönt att gå omkring i shorts och T-shirt.

Christchurch brukar kallas för Nya Zeelands trädgård och staden gör verkligen skillnad för sitt smeknamn. Overallt hänger doftande rosor, blommor lavendel, iris och Magnolia och bland palmer, blodlönnar och hängande pilträd dyker det upp en och annan björk.

Vi tillbringar det mesta av dagen med att leta efter hyrbilar eller bilar att köpa. I september drabbades Christchurch av en jordbävning och vi går mellan hus som är avsparrade på grund av rasrisk. En stor mängd affärer, restauranger och hostels har fått stänga. Hyra en personbil en månad kostar omkring 1500 Nya Zeelandska dollar (ca 7500 svenska kronor). Köpa en begagnad personbil kostar nästan samma sak. Hyra eller köpa en gammal campervan kostar också nästan samma. Vi är i valet och kvalet, en hyrbil har fördelen att vi får hjälp när vi är om den går sönder, fördelen med att köpa är att Anna-Marie och Cato kan använda den ändå till den 26:e januari då de ska åka hem. Efter att ha gått oss troliga skjutet vi upp beslutet till imorgon.

Christchurch är som England med en stor bit av Skottland och en liten hint av Italien. I parken längs floden avon slapar hängpilarna sina grenar i vattnet medan grupper av sackpipeblasare musicerar och gondolliknande båtar stakar förbi. Solen skiner och jag sitter och tittar.

På kvällen går jag till den botaniska trädgården. Osannolika rosor fyller luften med sin doft och många här blommor som är större än min handflata. När jag ser en ankamma med sina dunungar simma förbi så känner jag mig så långt ifrån julstämning som jag kan komma.

2010-12-03

Jag tar baten till Waiheke Island och går från hamnen ca 2 kilometer till en liten by. Där inmundigar jag en kycklinghamburgare innan löpturen startar. Jag passerar hus som ligger på kullar. Alla verkar ha utsikt mot havet. Luften fylls med doft av kaprifol som växer vilt och klanger sig över staket och buskar. Blommorna spelar en färgserenad för mig när jag springer förbi; mangder av krasse, afrikas blå lilja (både blåa och vita), anglatrumpeter, bouganvillea, en sorts rhododendron med små rosa blommor, lavendel, olika sorters rosor, kallar, kannor, och en mang blommor jag inte känner till sällsamt om uppmärksamhet. Efter cirka tio kilometers löpning tar husen slut och gröna kullar med betande kor och får breder ut sig. Jag springer längs en grusväg och hela tiden ser jag havet i bakgrunden. Här skulle det gå att anordna en Medoc; om här en mangd vingårdar som bjuder på vinprovning. Men jag tar bara vatten i drickspauserna.

Springa på nya Zeeland är - backigt! Det blir mycket gång i uppforsbackarna och sedan löpning nedför. Därfor går det långsamt. Men naturen är vacker och anläggningen är det bara jag, vinden och fågelsången. Det är underbart skönt att slippa alla ljud och avgaslukter i staden!

Det tog ett tag innan jag fattade att den här skylten var sann. Men det verkar inte bättre än att Nya Zeelandarna har funnit sig nodgade att förbjuda intimt umgänge med får. Undra om kor är lovliga?

Allt som allt blir det en väldigt skön dag, jag tillbringar hela dagen på ön och åker hemåt först med kvart över sju färjan. Fick ihop ungefär en mara! Det känns skönt. Folk på Nya Zeeland tilltalar mig ofta, det tycks vara normalt att prata med den man rakar sitta mitt emot t ex. En äldre dam blir fortjust i min tröja som det står "CREW" på och avslutar konversationen med att stirra på mina ben och brista ut i

-You've got gorgeous legs!

En komplimang som jag smälter åt hela dagen. Det är trevligt att få komplimanger.

2010-12-02

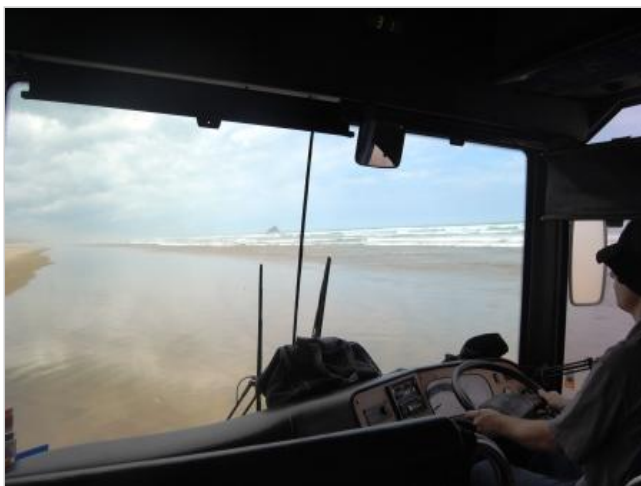
Bussen från Paihia till Auckland tar fyra timmar. Landskapet utanför är vackert men jag sover mest. En besynnerlig vana på Nya Zeelands bussar är att man varken får äta eller dricka. Det enda man får dricka är vatten.

I stan känner vi oss som UFO:n. Vi äter lunch på en thailandsk restaurang och kladdkoden för de som jobbar tycks mycket strikt. Det känns märkligt att se människor i stela kostymer och med otroligt valstrukna skjortor. Hur kan folk klä sig i sådana obekvama saker som plataskor??? Ljuden är oronbedövande, ingenstans går det att komma undan. Jag känner mig kvävd, instängd, trängd. Ta mig bort härifrån! Jag bestämmer mig för att åka till Waiheke Island i morgon för att springa. Det är en ö jag läst om i boken "Sonat till Miriam". Jag ser fram emot att få lite lugn och ro igen.

Auckland har många friluftssaffärer och jag hittar en ny vattenbehållare till min ryggsäck som jag använder när jag springer. Dessutom lyxar jag till det ordentligt och köper ett uppblåsbart liggunderlag med dun i. Det blir 9 cm tjockt när jag blåser upp det och det ska hålla mig varm i kyla ned till - 38 grader Celsius. Får prova det någon gång :-)

2010-12-01

Jag åker på en riktigt turistfärd! Först besöker vi en Kauri-skog. Kaurier är enorma träd som kan bli tusentals år gamla. Innan europeerna kom hit på 1700-talet var hela ön täckt av sådan skog. Sedan försvann den snabbt, så fort europeerna bosatte sig på Nya Zeeland. Idag är bara 2% av skogen ursprunglig skog. Istället planteras pinjeträd för att användas till timmer och förut till papper.

Va aker vidare till 90 mile beach, en strand vand mot Australien och Tadsmanhavet, pa Nya Zeelands mest nordliga del. Den doptes till 90 mile beach for att det tog 3 dagar att vandra med boskap langs den och boskap gick cirka 30 miles per dag. Men sanden var jobbig for djuren och stranden ar bara cirka 100 km lang (90 miles ar ca 145 km). Bussen vi aker ar terranggaende och det ar riktigt harligt att susa fram mellan sanddynerna och vagorna! Ibland slar vagorna in sa vi for kora med vattnet

sprutande omkring oss. Stranden ar ingen badstrand, det ar for starka strommar i området. Den anvands mest for nojeskorning och for att plocka skaldjur. Efter att ha passerat stranden stannar vi vid nagra stora sanddynor for att aka sandborad! Det ar ungefar som att aka pulka pa sno fast det ar en frigolitplatta pa sand. Vi trampar uppfor dynderna och laggar oss sedan pa plattorna och aker med huvudet fore utfor branten. En del far plocka sandkorn lange ur haret efterat.

Efter lunch vid Stilla havet aker vi till dagens sista etapp. Det ar fyrhuset pa Cape Reinga. Udden ar kand for sin maori-historia: Andarna fran doda manniskor kommer till Cape Reinga och vandrar ut pa en udde dar det vaxer ett trad. De klattrat ned mot havet via trappformade avsatser som bildats av tradets rotter. Dar dyker de mot havet. Har de varit goda utvecklas vingar och de flyger hem till sina forfader. Har de varit onda utvecklas inga vingar och de hamnar i havet och blir uppatna av ett monster istallet. Var kultur tycks ha sin historia omkring gott & ont.

Vid Cape Reinga mots det manliga, mer stor,mande Tasmanhavet med det kvinnliga, lugnare Stilla havet. Enligt maoriernas tro ar stallet dar haven mots platsen for att skapa Liv. Det manliga och det kvinnliga forenas i The Creation of Life.

Pa kvallen ar det regatta och sedvanlig samling pa batklubben efterat. Vi ar dar och tar farval av Ernesto & Vera, Sverker, Barbara & Brett, m fl. Det kanns lite trakigt att lamna gemytet i Opuia, men det kryper i kroppen och jag vill ivag.

2010-11-30

Jag springer fran Opuia genom skogen till Paihia, en kuperad, harlig slinga med mossa langs vagen. I Paihia besoker jag det underbara lilla biblioteket for en halvtimmes gratis mail-lasning. Sedan tar jag farjan over till Russell som ar en pytteliten, idyllisk liten by. Dar ater jag lunch, strovar omkring och ater sedan en glass pa stranden. Sedan springer jag langs spangar over mangrovetrask till en farja som gar tillbaka till Opuia. Det blir ca 18-19 kilometers lopning totalt och kroppen kanns fin-fin! Det ar harligt att studsas fram genom djup skog och knoliga rotter!

2010-11-29

Jag och anna-Marie gar kustvagen till Paihia. Det ar en fem kilometer backig och vacker stig. Val dar blir det manga timmar pa ett internetcafe. Jag laggar in text och bilder pa hemsidan, vi bokar buss till Auckland pa torsdag och flyg Auckland - Christchurch pa lordag. Jag bokar ocksu en dagstur till Cape Reinga, langs upp pa norra on pa onsdag. Jag vill se Tasmanhavet mota Stilla Havet och sa vill jag se jattetraden i Kauriskogen och 90 mile beach. Vi liftar hem, det tar bara tva minuter innan en bil stannar och vi far skjuts. Pa Nya Zeeland ar det fortfarande ett vanligt satt att ta sig fram.

Kvallen blir lugn. Jag sitter ensam pa baten och laser om sodra on och funderar over vad jag vill gora dar. Det kanns som vi kommer att ha gott om tid, jag tog i med marginalerna nar jag bokade den har resan. Vi hade ju kunnat fa vanta mycket langre an vad det blev pa gott vader infor seglingen.

2010-11-28

En kort loptur pa morgonen slutar med att senorna bakom knana gor ont aven nu. Det blir gang tillbaka till Duva och sedan en del stretching for att

sin mat, badar, umgås och har det trevligt. Efter en hel dag på havet kommer jag hem till Duva och får det äntligen till att bli att skriva!! I morgon ska jag gå till Paihia och försöka få in bilder och text på min hemsida.

bli av med problemen.

Jag ær bjuden med Ernesto och Vera ut och segla. Walter, en norsk kille som jobbar med Ernesto och som ær gift med en nyzeeländsk kvinna och deras två små flickor åker också med. Vi åker till Robertsons Island där James Cook och Daniel Solander (som liksom jag ær från Piteå) landsteg under sina upptäcktsfärder. Där finns tre små laguner med kristallklart vatten och snäckskalsbotten. Människor från segelklubben ankommer pø om pø och grillar

2010-11-27

Idag ær det dingy-race! (dingy ær den lilla båten man har på en segelbåt för att kunna ta sig in till land med om man fått ankra långt ut vilket ofta ær fallet här) Vi åker mellan olika stationer, samlar upp kuvert med instruktioner som ær utplacerade här och där, samlar tång, snäckskal, drivved och fågelfjädrar och mitt i loppet samlas vi på en ø som ær så brant och liten att alla står med vatten till knäna medan vi æter varm korv och släcker törsten. Vi har riktigt

roligt! Som vanligt samlas alla på segelklubben efteråt där poängen raknas. Vi misstänker att de missat vår lapp då det dröjer länge innan vi läses upp i resultatlistan. Det visar sig att vi vunnit!!! Norskarna och svensken råkade ha bästa Opuakunskap. Kanske berodde det på att vi sprang omkring och frågade folk om allt möjligt så att vi säkrade resultaten.

Barbara och Brett har en släkting som dött och behöver hus och hundvakt. De frågar om vi kan tänka oss det och Anna-Marie och Cato blir väldigt glada. Dels øver förtroendet, dels øver hundarna och dels øver lyxen att få bo i ett hus efter snart ett år på båt. Jag stannar gärna kvar på Duva, jag tycker det kan vara skönt att få en liten stund för mig själv. De packar sina ryggsäckar och går iväg. Jag bakar en kaka till morgondagens seglats och knallar sedan upp till huset där Cato håller på att grilla biffr till oss. Huset ligger med en fantastisk utsikt øver Bay of Island. Jag njuter av ett kunna sitta bekvämt i en fåtölj. Duva ær trofast och fantastisk, men det ær inte speciellt bekvämt att sitta i 10 dagar på däck.

2010-11-26

Vi fikar med Vera vid Waitangi Treaty House. Där vadar blå-svarta hönor omkring i en damm och matar sina ungar i konkurrens med ænderna. Efter att ha handlat oss fulla på färska grönsaker och frukter och kött ger jag mig ut och springer. Jag frågar en flicka om vägen
-Do you know that it is almost 30 kilometers to Kerikeri?
-Yes, I do
-Are you sure you want to run there?
-Yes, I like long distances

-You are crazy!

Tack säger jag och ler och springer vidare. Vägen går genom pinjeskog som ær blandad med något som ser ut som stora benjaminfikus, palmer, ormbunkar och bambuträd. Øverallt hör jag olika fåglar med de mest fantastiska ljud. Det ær väldigt skönt att röra på benen igen, ænda tills jag kommer fram till en landsvæg. Den slingrar sig genom smaragdgrönt landskap, så idylliskt som hämtat från en sagobok. Det stramar bakom yttre senan bakom knåt. Jag stretchar lite och fortsätter vidare. I Kerikeri kollar jag mail på biblioteket, æter en liten lunch och springer sedan vidare. Nu gör det æven ont i samam sena på andra benet. Sur och irriterad vægarar jag stannar, jag ska springa!!! Och det gör jag, emellanåt, men det blir mycket gång blandat med lite löpning. Tillslut bestämmer jag mig för att gå resten av vägen. Jag passerar små bondgårdar längs en grusvæg. Gröna kullar breder ut sig och ængarna ær fulla med blommor. Det ær vår. Julprydnaerna jag såg i skyltfönstrena i Kerikeri känns tämligen malplacerade. Det gröna, öppna landskapet med hästar, kor och får øvergår till tät skog. Jag går och går och går och tänker "nu missar jag Bobby Joe".

Bobby Joe och hennes man Roger ær ett amerikanskt par jag møtte förra gången jag var i Nya Zeeland. De førsørjer sig på att åka runt till olika ställen och spela musik och jag vill gärna höra dem. Bobby joe lyckas på nagot mysco satt fa med sig sin harpa på deras segelbat. Roger var først elektrionikingenjør, sedan hade han sin egen musikstudio och därefter sålde de huset och studion och gav sig ut och seglade. De har seglat i tre år nu och räknar med att hålla på ett år till då deras 12-årige son vill slå sig ner mer fast.

Efter 8 timmar har jag tagit mig de cirka 50 kilometrarna tillbaka till Opuā. Jag stannar vid båtklubben eftersom jag vet att Cato ska ha varit med på segeltävling under dagen. Tävlingen ær just øver och folk samlas på klubben för att æta, dricka, prata och skratta. Folk kommer direkt från jobbet i målbestænkte trøjor. Här ær det seglingen och samvaron som ær huvudpunkten, inte mærkesklæder eller dyrast båt.

Efter att ha pratat med alla och ætit går Anna-Marie, Cato och jag vidare till Caféet där de sista tonerna av Bobby Joes musik just dør ut. Det blir ett trevligt återseende.

Jag ær fascinerad av denna lilla ort! Här finns en affär, ett café, segelklubben, en restaurang, två marina affärer, en svetsare och några till verkstäder. Mer ær det inte. Ændå ær det alltid någonting på gång! Och vi ær alltid välkomna, med öppna famnar! Folk ær från olika länder och en hel del ær härifrån, och alla blandas de i en glad skara som lever, umgås och har skoj tillsammans. Och kan man hjälpa någon ær det självklart att man alltid gör det.

2010-11-25

Cato chockar mig med att sätta på radion på morgonen. Vilket otroligt liv! Det ær inte alls behagligt att höra vrålände, konstlad musik igen blandat med ljuden från hamnen. Vattnet som varit så rent hittills ær här en ogenomsiktig sørja. Olika personer från olika myndigheter går in och ut ur båten för att kolla om vi har med oss frukt, kött, vapen eller smådjur. De hittar våra kackerlackor som vi gjort vårt bästa för att ta kål på och en kille får komma och spraya bort

dem. Resultatet blir att vi sällan sett så många kackerlackor.

Framme! Har ar klockan strax efter tre på morgonen

Vi ær trötta och jag känner mig lite svajig när jag går på plan mark, men inte alls illamående och det glæder mig. Efter en ytterst vølbehøvlig dusch slår vi oss ned på hamnens café och æter en fantastisk god hamburgare med bacon, stekt ægg och rödbetor på.

Caféet bjød på drickan till eftersom vi var nyanlända och lilla butiken bjød på gratis brød av samma anledning. Vi dreglar framför disken med køttpålægg och olika youghurtar och vanlig mjølk (inte den där æckliga, søta, som håller i hur många dagar som helst som vi druckit) trots

Grundlig stadning av Duva!

att affären bara ær stor som en Seven Eleven butik.

Ernesto och Vera bjuder på vælkomstkalas och vi får høra otaliga historier om segling och fiske. De har varit på Fiji ett halvår och råkade få en haj på kroken når de fiskade. Vi får se en film på hur det gick till att få upp det bytet. Anna-Marie och Cato firar fyraårig "bli-tillsammans"-dag, men det blir inte så mycket firande. Vi somnar rätt tidigt, alla tre och glæds fortfarande åt att kunna ligga stilla.

2010-11-24

I natt kom ett "squall", ett kraftigt regn och blås-væder som fick Duva att krænga ordentligt. Jag gjorde som vanligt och sov igennem det hela. Men att genuan rivs sonder mot masten senare under dagen, det ar jag med pa. Den har gjort sitt. Jag ær lite orolig øver hur det kommer vara att komme i land. Kommer jag bli sjøsjuk når jag står på fast mark? Det brukar gunga i mig efter att jag har paddlat kajak och nu har jag varit ute fler dagar æn

någonsin förr... Vi seglar hela dagen och mørkret sænker sig inför den sista natten. Medan solen målar vågorna guldvarma böjer sig något upp ur havet.

-Delfina!!! Ropar Anna-Marie

De simmar rakt mot vår båt för att sedan följa med den ett slag. Vilken trevlig vælkomsthælsning!

Jag spanar efter land.

Vi sitter med tre lager klæder och filter på oss når vi ser lysen från hus och fyrar växa fram. En doft av fuktig skog når oss genom natten. Den känns øvæntat frisk. Jag somnar ett flertal gånger, men jag vill vara med om ankomsten till hamnen. Det ær inte mærkværdigare æn att vi hissar gul karantænflagg och lægger till vid karantænhamnen. I hamn møts vi av den svenska flaggan på Sverkers båt. Æven det ett trevligt vælkomnande! Halv fyra ær vi framme. Jag ringer mamma og pappa det första

jag gör, jag har længtat efter att göra det længe. Det ær skønt att høra deras røster og jag blir glad för att de ær så glada åt att vi ær framme.

Langt bort i horisonten syns det faktisk - land!

Vi firar lite kort att vi kommit fram, sedan lægger vi oss. För en gångs skull står sängen stilla. Det känns øvanligt att inte behøva kila fast sig mellan kuddarna.

Så här i slutet av resan summerar jag lite:

medan du lever ombord på Gröna Lunds nya berg-och dalbana, den som har helt oberäknliga rörelser och där ingen färd är den andra lik. Tycker du det är kul att leva så efter 10 dagar så har du det som behövs för att kunna uppskatta en sån här segling!

1058 sjömil var det till inloppet till Bay of Islands på Nya Zeeland då vi började vår färd.

människor per år. Den har ett litet segel på kroppen som gör att den driver med vinden och syns tydligt på vattenytan. Vi ser albatrosser, vilka är ett tecken på att vi närmar oss land.

Cato med roret från vindrodret. tack och lov hade han bundit fast själva rodret i ett snöre. Annars hade det legat på havets botten.

Segling var betydligt enklare än jag trodde, så länge sakerna håller och vinden blåser från samma håll ;-). Och jag förstår att jag inte förstår mycket om segling än. Så enkelt som vi har haft det lär inte många ha det.

Jag hade inte alls förstått hur svårt det skulle vara att röra mig på båten. Jag trodde jag skulle göra situps, armhävningar mm och komma fram som ett muskelpaket. Istället har jag träningsvärk i handlederna av att hålla mig fast.

Segling är nog inte riktigt min grej. Om än det funnits stunder då jag njutit av friden och vågornas fräsande så finns det så många stunder jag har hemma då jag är ensam och tyst. Jag behöver inte mer ensamhet och tystnad och frid. Och jag är glad att jag har provat. Hade jag inte gjort den här seglingen hade drömmen alltid funnits kvar och jag hade funderat över hur det skulle vara. Nu behöver jag inte göra det.

Funderar du på en liknande segling och är lika oerfaren som jag, testa då först att gå på toa, laga mat, borsta tänderna och sova

2010-11-23

Jag är "bad seamanship". Det förstår jag när ett rör på vindrodret vrids sönder och Duva tvärställer sig och jag sover vidare och märker inte ett skvatt. Mitt i natten ligger Cato på mage i en och en halv timme och lagar vindrodret med ett rör som han har haft sitt metaspö i. Det är en bedrift, inte minst för att vågorna för honom i en berg och dalbana på flera meter hela tiden medan han ligger och stirrar ned i vågorna.

På kvällen sitter vi i den nedgående solens sken. Anna-Marie sjunger vackra, vemodiga norska visor och vi dricker choklad. Det är riktigt mysigt! Även om jag längtar iland så känns det lite vemodigt att resa snart är över. Vi har cirka 150 sjömil kvar och jag har tänkt tanken "Nu behöver jag inte flytväst, nu när det är så kort kvar" och även förstått hur dum den var. Vi spanar efter Portugisiska Krigsskepp. Nej, det är inte en båt. Det är en manet, så giftig att den dödar några

2010-11-22

Jag vaknar, intryckt mot bordet och med vatten forsande utanför rutan. Herrejösses, vad vi lutar! Jag vill inte vakna, vill bara att vi ska vara framme nu. Jag är less på det här nu. Jag förstår att det fortfarande omkring tre dagar kvar och jag vill inte spendera dem klängande som en spindel på väggarna. Till slut sätter jag mig upp men förblir sittande. Det är nästan omöjligt att röra mig utan att dunkas blå mot olika delar av inredningen. Kan någon ta mig hem NU?

Farten ær bra men vi forstår att vi behöver reva seglen. När vi väl får det gjort blir färden betydligt behagligare. Vi kan gå och sitta nästan normalt. Det brummar till och Anna-Marie flyger högt. Det ær Nya Zeelands kustbevakning som ær ute och spanar efter ankommande båtar och vill ha kontakt med oss för att veta vart vi ska och när vi beräknar vara framme. Det ær märkligt att få ett sådant tecken ifrån den "vanliga" världen.

Inatt sover jag med sovsäck för första gången.

Det blir kallare och kallare langs farden.

2010-11-21

Cato ber mig styra och lämpar över rodret. Jag gör så gott jag kan. Men vilket håll ska jag vrida för att få båten gå åt höger? Och hur mycket? I lite panik vrider jag æn hit, æn dit, glömmar bort vilket håll jag ska vrida och när jag æntligen tycker jag får pli på det hela säger Cato -Kristina, titta på genuan. Den ær fel håll. Det var inte meningen att få Duva att gå baklänges. Två gånger lyckas jag vrida till det så att Duva inte kommer ur

fläcken utan vi får justera storseglet för att få vind i seglarna igen. Så småningom lär jag mig se på seglarna och vrida rodret åt rätt håll och ær tillslut rätt nöjd med mig själv. Kan dock inte påstå att jag känner mig som någon seglare.

Kvallsstamning på Duva

Det ær kul att det händer något! Annars ær statusen att jag gör så lite att jag tycker det ær en kraftanstrægning att gå och hämta en kopp te. Efter styrningen ær jag lite på gång och börjar baka bröd. Mitt i alltihop vänder vinden till västlig och kort därefter till sydlig. Då släpper hållarna som håller storseglet fast i masten. Samtidigt som jag försöker balansera två limpor i en krängande båt byter Cato hållarna och hissar segel igen.

2010-11-20

Jag har vakten 03-07 och rycker till när jag tar tag i pennan för att skriva i loggboken. Det var ingen penna. Det var en flygfisk! Den har också förbrukat en osannolik otur och hamnat på vårt däck när den tog sig en flygtur genom luften. Det ær nästan fullmåne och marelden och stjärnorna glimmar. Det ær tyst så när på vågornas ständiga fräsande. Jag sitter och ser in i soluppgången när det gryr. Strax innan kl 7 passerar vi halva distansen

mellan Fiji och Nya Zeeland.

Efter att ha gjort 6-7 knop föregående dagar ær det nu mycket lite vind och vi går för motor. Jag vågar på mig en liten promenad, hela 10 meter enkel väg längs däck, fastspänd med säkerhetssele. Det ær lite läskigt!

Jag med en segelbatsstrandad flygfisk

Anna-Marie har sagt att hon sällan kant sig så långt ifrån havet som på Duva och jag förstår henne. Havet ær øverallt, vi ær fortfarande mitt på den stora, blåa runda skivan, trots att vi gjort øver 530 nautiska mil, och vi kan inte röra havet. Det ær för høgt från båten och ned till vattnet. Det enda vi kan göra ær sitta bak på badbryggan och låta fötterna släpa i vattnet. Æven om vi lægger bi så vi står nästan stilla vågar vi inte hoppa i på grund av att båten rör sig ändå och det kan vara svært att hinna simma ikapp. Ett ensamt huvud syns inte så bra bland vågorna och sannolikheten att støta på en annan båt ær noll. Vi har fortfarande bara sett en enda annan båt längs våran færd. Det känns som att vi ær komplett ensamma i världen.

2010-11-19

I natt sitter jag med både byxor och jacka på mig på nattvakten kl 23-03. Vi kommer ungefær 2 grader længre søderut för vart dygn och det blir kyligare. Inatt sprack molnen upp för första gången och jag fick skåda stjernhimlen. Det ær bland det mest fantastiska jag ær med om! De tusentals stjernorna där uppe, som alla blickar ned på oss! Jag kan ligga och titta i timmar och fundera øver vilka bilder jag ser, hur andra mennesker legat og funderat øver samma saker under

tusentals år tidligere og førehøpningsvis kommer att göra i tusentals år till. Vågorna fræser runt Duva og når jag sover hør jag æven vågorna i vattentankarna. Vi har 300 liter færskvatten og 240 liter diesel med oss.

Vardagsliv på Duva. Cato ligger og sover efter ett nattpass.

Idag skiner solen og jag kryper undan i skuggan för att slippa bli brænd. Jag tar mod till mig og plockar fram den handpumpade duschen og skøljer av mig og tvætter håret med tvælen som lødrrar i bæde søtt og salt vatten. Ny og fræsch lyckas jag æven laga mat og diska! Jag känner mig mycket stabilare nu og livet ær drægligare. En konsekvens av skamkænsloerna med att vara smutsig ær att jag blir otroligt glad av att vara ren!

2010-11-18

"The ocean sprays Anna-Marie and Kristina sprays the ocean" skriver jag i loggboken vid andra frukosten ombord. Den hær gængen vænder jag mig i alla fall i rætt riktning og jag hæller upp mjølken i skælen fœrst når jag kommit upp på dæck. Vi gœr 7-8 knop og vædret ær fortfarande molnigt og varmfuktigt. På grund av molnen missar vi tyværr skædespelet meteoritsværmene Leoniderna bjuder på under natten.

Jag fascineras av skamkænsloerna som ær fœrknippade med att vara smutsig og svettig. Det ær sværare æn jag trodde att ta mig fram på båten. Då vi lutar hela tiden har jag problem med allt jag gœr og gœr dærfœr så lite som mœjligt. Borsta tænderna og tvætta mig betræktar jag som onødigt og jag skæms dærefter. Trots att Anna-Marie og Cato fœrmodligen luktar likadant. En lustig oppfinning, det dær med att skæmmas för att jag luktar naturligt og inte ær sterilt, kliniskt

odofande som jag brukar vara i vardagslivet.

Sa ser djupmatæren ut når det ær nara 4000 meter djupt

Jag fascineras även av de bruna fåglarna som kommer, en och en, och svävar fram över havsytan. De svävar fram, några centimeter över ytan och trots att havet häver sig och böljar slår de aldrig i. De ensamma fåglarna måste övernatta här ute, land är alldeles för långt borta. I natt hoppade en liten bläckfisk upp på däck. Snacka om oflyt att hamna på en segelbåt i ett sådant hopp! Hittills har vi bara sett en enda båt förutom oss. Lugnet sänker sig över Duva. Både för oss tre ombord och

för min mage som äntligen rör sig på ett positivt sätt, dvs. jag har fått vara på toa. Vi seglar förbi det enda grundet som finns på de 1100 sjömil mellan Fiji och Nya Zeeland, Ceva-i-Ra. I det annars cirka 4000 meter djupa havet sticker Ceva-i-Ra upp till 2 meters djup, omärkt. Det sägs att många gått på det grundet bara för att man inte förväntar sig att det ska finnas där.

2010-11-17

Vi har delat upp nattvakten i skift om kl 19-23, 23-03 och 03-07. Eftersom jag fortfarande är jetlaggad från flygresan till Fiji tar jag 03-07 passet första natten. Från och till gnistrar det av marelid i vattnet. Natten är mörk, hela himlen är molnig. Det var varmt att sova. Kroppen är klabbig av svett, salt och solkräm. Fridfullt masar timmarna iväg, jag trivs med att sitta och bara titta på havet och höra vågorna. Ibland försöker jag korrigera Olaf, vårt vindroder som är döpt efter Anna-Maries morfar, lite, men det är inte mycket jag behöver göra. Duva går av sig självt. Fötterna svullnar och jag ser ut som en bebis. Bebisstatusen bekräftas på morgonen när jag håller upp müsli och mjölk i en tallrik för att sedan klättra upp på däck. Splatt!!! Säger det och sedan är det mjölk och müsli överallt på Duva. Jag känner mig lite konstig i magen efter att ha varit nere och gjort frukost. Strax lutar jag mig ut över relingen och upp kommer frukosten. Tack och lov var vinden snäll med

mig och skickade inte tillbaka allt i ansikte trots att jag förstas spydde på fel sida av båten. Jag inser att det är ett problem att vara lapare på en båt. Jag är hungrig. Mycket oftare än de andra. Men det sista jag vill göra är att gå ned i kajutan. Då mår jag illa. Men äter jag inte så mår jag också illa. Anna-Marie räddar mig genom att ge mig dahlsoppa. Dessutom står min annars perfekt fungerande mage stilla.

Det är uppenbart att världen är en stor, blå, rund platta med bara oss tre och Duva på den. Och vi befinner oss alltid i mitten, oavsett hur många knop vi gör.

2010-11-16

Den stora kvinnan på immigrationskontoret vidgar ögonen och tittar på oss. -Are you going to escape from us? Sen skrattar hon och svajar fram långsamt över golvet med våra papper i hand. På Fiji har ingen bråttom. Rätt snart har vi ändå underskriften som behövs för att jag ska registreras som besättning på Duva och Cato stå som ansvarig för vad jag tar för mig. Efter att ha handlat mat på

storhandeln, kött hos slaktaren och frukt och grönsaker på marknaden tullar vi ut.

Cato och Anna-Marie fyller i papper för att vi ska få lämna landet.

En man iakttar oss medan våra papper hanteras.

-How do you say "I love you"? in your language?

-Jag älskar dig

-Say again?

-Jag älskar dig, jag älskar dig, jag älskar dig

-Sorry darling, I am married

Så verkar de vara, fijianerna. Ofta fyllda med skratt och en räv bakom ørat. De är ofta stora. Jag hade vantat mig människor i lite mindre dimensioner, men så är det inte.

Det tar det lugnt. Stämningen är behaglig. Var jag än går eller springer säger människor "Bula!" (hej!)

Men, nu är det dags att åka! Medan vi åker taxi tillbaka till Duva är vi för ett tag "Illegal Aliens" dvs. vi vistas illegalt i landet. Men vi har inget val, vi behöver ta oss till båten.

Vi lägger ut från hamn och snart ser vi den trygga kajen försvinna bakom oss. Jag reagerar inte nämnvärt. Inte förrän på kvällen, då jag sitter och tittar ut över det

vidsträckt havet. Jag kommer att tänka på Björn Skifs, när han sjunger "Vi bygger oss en båt" och drabbas av svenskt svärmod och hemlängtan.

Den nordliga vind vi skulle ha i flera dagar håller bara några timmar sen vänder den till östlig. I från att ha haft en relativt behaglig segling på slör får vi nu istället segla på skrå i några dagar.

Skeppare Cato styr ut från hamnen i Vuda Point, Fiji

2010-11-25 Framme!!!

Vid halvfyra tiden i natt lade vi till vid kajen i Opua, Nya Zeeland. I morse vacktes vi av folk som skulle kolla om vi hade frukt, kött, vapen och öhyra med oss till landet. Efter att ha klarat alla test (utom kackerlackorna som han som letade efter vapen rakade hitta i motorrummet) var vi klara med karantänen och slapptes in i landet. Idag tvättar vi hela baten, alla kläder och oss själva. Det behövs!

Nu har jag lart mig att segling är rätt enkelt - först hissar man segel och följer samma vind i fyra-fem dagar, sedan vrider vinden och då får man andra på seglena sen följer man den nya vinden i några dagar till... Forutom de dagar då vindroret vrider sonder, hallarna mellan storsegel och mast går av, man vaknar av vatten utanför fonstret och undrar vad som står på eller när genuan slits sonder mot masten.

Jag ska skriva om seglatsen och lägga in bilder, förhoppningsvis om en-tva dagar. Nu ska jag först gå och fortsätta tvätta Duva, sedan är vi bjudna på valkomstfest hos Ernesto och Vera på deras båt. Vi hors! :-)

2010-11-15

Regnet det bara øser ner.... Nåja, så farligt är det inte. Regnet är varmt och det kommer och går, så det gör inte så mycket att bli blöt. Däremot är det svårt att torka kläder i den fuktiga

luften.

Jag var vaken länge igårkväll, jet-lagen börjar släppa. Däremot vaknade jag som vanligt tidigt och var ute på en löptur medan tupparna gal och fåglarna vaknade till liv. Tillbaka i marinan mötte jag Audrey, en amerikanska som seglat i sex år och vill hålla på så länge hon kan. Hon läste just Stieg Larssons böcker och blev fascinerad av att gatorna och ställena han skriver om finns på riktigt. Jag frågade hur hon försörjde sig och det visade sig att hon var forskare och kunde jobba varhelst ifrån det fanns internet.

Idag har vi bakat bröd att ha med på resan (här på Fiji finns bara vitt bröd som blir stenhårt på ett kick) och gjort rulltårta att ha med till middagen hemma hos Polly.

Under middagen blev det mycket prat om Fijianska traditioner. Vi fick se bröllopsbilder på Polly och Roni i traditionella barkkläder. Jag fick ett halsband gjort av frön från Rain tree. Fröna är vackert röda och bruna. Vi åt en curry på kött och rotfrukter med ris till. Vi åt det tillsammans med roti (indiskt bröd), sittande på en matta vävd av ett gräs. En fijiansk kvinna utan en matta är ingen kvinna. Mattan är med överallt. Man gifter sig på en matta, man äter på en matta och har med sig en matta till olika besök och ceremonier. Anna-Marie fick en liten matta som Pollys dotter Joanna gjort.

På Fiji är det oartigt att tilltala de vuxna med namn. Man tilltalar dem med "Tina-i-Ulrika" eller "Tama-i-Ulrika". Det betyder "Mor till Ulrika" och "Far till Ulrika". Namnet som nämns är alltid den förstfödda. Man kan också benämna en person med något som utmärker den personens hem, t ex "Han som bor vid det stora mangoträdet". Tilltala människor på det sättet är så vanligt att folk inte kommer ihåg vad de hette från början. Det är olika vanor i olika byar, men denna vana finns på många ställen.

Det var ytterligare en regnig dag idag. Åskan gick och igår kväll kunde vi se blixtar över hela himlen. Vi fick höra om orkanen som var för några år sedan som lyfte av taken på tre grannhus och lade dem på Polly & Ronis hus med följd att de fortfarande har ett hål i sitt tak.

I morgon ska vi handla mat och checka ut från landet, efter att Anna-Marie varit hos tandläkaren. En man ska få genuan som inte lagas i tid och som blir kvar hos segelmakaren. Den mannen seglar omkring med citat från Gandhi på sin båt och hjälper folk att ordna segelbåtar eftersom motorer och drivmedel är dyrt.

Prognosen visar nordliga och ostliga vindar så långt fram vi kan se. Det kommer att regna en del under turen, men annars ser det så bra ut som det kan vara. Jag känner mig märkligt lugn inför morgondagens avfärd. Kanske beror det på att jag inte förstår ett skvatt av vad jag ger mig in på. Sen känns det även rätt skönt att jag "bara åker med". Det är inte jag som planerat resa, köpt båten och planerat allt. Lite enkelt, kan jag tycka, för min del. Får se om jag fortfarande tycker det när vi kommer fram.

Nu blir det internetstynad från min sida i 10-14 dagar, kanske längre beroende på väder och vind och när vi får tag på internet på Nya Zeeland. Tills vi hörs igen, ha det riktigt gott!!

2010-11-14

Jag vaknade strax innan soluppgången till en ovanligt sval dag. Det var bara 24 grader varmt. Medan himlen blev ljusare och ljusare sprang jag en morgonrunda. Den största sporten under löpningen är att undkomma alla hundar som jagar mig. Igår var det två stycken, idag var det fyra. De ser elaka ut i øgonen och skäller som attan. Men det är bara ta upp ett krossat sockerör (det ligger gott om dem på vägarna här, likväl som krossade grodor)

eller en sten, vända sig om och hytta med näven så blir de skrämde. Hundarna behandlas nog inte så bra här.

Ett jakarandaträd (?)

Väl hemma på Duva började regnet igen. Prognosen för dagen är regn, blåst på 10-12 m/sek och åska. Från och med måndag ska det blåsa nordliga vindar i tre dagar, därefter nordöstliga i några dagar till. Perfekt för segling till Nya Zeeland! Många kommer att ge sig av i morgon. Vi kan dock inte åka. Vi är bjudna på middag hemma hos Polly på måndag och dessutom behöver Anna-Marie laga en tand som spruckit. Vi väntar ännu på Genuan men

funderar på att strunta i den eftersom vi inte fått något færdigdatum før reparationen och vi dessutom har en genua. Den andra skulle bara vara en extra.

På søndagar ær det mesta stængt hær. Under min løptur passerade jag en kristen kyrka, en muslimsk skola och ett hinduiskt tempel. Religionen verkar vara mycket viktig. Størsta gruppen ær de kristna, sedan kommer metodister, hinduer och muslimer.

Pollys man sa igår, apropå Fijis historia med kannibalism, att de godaste mænniskorna att æta ær førstås - indier. De æter så mycket kryddor att de redan ær marinerade från början. Det sista kannibal offret var dock en missionær på 1800-talet. Den stackars mannen visste inte att de ær førudmjukande att røra vid huvudet på en fijian och han råkade gøra det nær han tog en kam ifrån byns høvding. Som føljd av denna grova førølæmpning fick han utstå førudmjukelsen att bli uppæten. Fijianerna hade inte førstått vad skor var, så de kokade honom med dessa på och lyckades æta upp den ena. Den andra finns på museum i Suva, med bitmærken och allt i sulan.

Under dagen gick vi igenom hur man anvænder nødfloften, hur vi hakar fast oss med sækherhetsselarna om det blir riktigt blåsigt, vad som finns i "grab-bag" om vi skulle behøva øverge Duva och hur vi anvænder nødraketer, nødbloss och EPIRB, vi fyllde i papper før att checka ut från Fiji och før att checka in till Nya Zeeland (dessa papper ska vara på Nya Zeeland minst 48 timmar innan vi kommer dit så vi behøver fæxa dem hærifrån), vi kollade var en enorm bultsax och en kniv låg om masten skulle gå av och vi blir tvungna

att klippa løs den. Vi gjorde ett matschema før fjorten dagar och en inkøpslista før vad vi behøver handla. Anna-Marie fick tid hos tandlækaren kl 9:30 på tisdag, så vi kan tidigast åka efter det. Vi kommer gøra en stor sats køttfærssås så vi har att æta de første dagarna på sjøn. Vi tittade också på vilken sjukvårdsutrustning vi har, om någon skulle brænna sig, bli dålig eller skæra sig. Och så kollade vi till sist på hur vi agerar om någon åker øverbord och hur vi arrangerar så att vi kan hissa upp den personen ombord igen med hjælp av block och rep via masten. Sen kollade vi på GPS-kartan och hur man styr i førhållande till den.

Duva ser lite annorlunda nu motfør sist. Två pressenningar hænger øver henne før att skydda mot solen.

Nu har jag en viss rastløshet i kroppen. Jag vill ivæg. Livet ær lite inaktivt just nu. Det regnar mest hela tiden, från och till. Det kænnns enormt tryggt att Anna-Marie och Cato ær så lugna och sækra med att seglingen kommer att gå fint. Det lugnar mig. Och visst finns det en oro i maggropen - nu ær det snart dags! Vad væntar dærute? Hur kommer det att kænnas nær vi sitter på øppet hav? Och jag hoppas vi har en klar himmel den natt då Leoniderna kommer sprida sitt stjærnregn øver oss. Och att vi ær långt ifrån mænskliga ljuskællor då.

Størsta problemet jag har just nu ær faktiskt att hoppa i och ur båten. Nær det ær lågvatten fungerer det fint, men vid høgvatten får jag verkligen klættra från den lilla bryggan upp på Duvas reling. Vattnet i hamnen ær fullt med diesel och sådant olk pumpat ut från toaletterna. Jag har ingen lust att trilla i.

Planen ær som sagt att åka på tisdag. Men først blir det en dag till av væntan. Flugorna oroar mig. Cato hade stor jaktfest på dem ikvæll. En kvinna sa "Nær flugorna kommit då har orkansæsongen startat". Och visst ær det orkansæsong. Men alla seglare mot Nya Zeeland tænker ge sig av idag eller i morgon eftersom prognosen visar på bra væderförhållanden. Jag hoppas de har rætt!

2010-11-13

Jag somnade som en klubbad igår. Jag høll mig næstan vaken till halv tio. Innan læggdags tænde vi røkelse i våra hytter. Det finns inga giftiga djur på Fiji - men det finns gott om mygg! Det mærkte jag nær jag tog en promenad till en by på kvællen.

I morse vaknade jag innan solen gått upp och låg och lyssnade på enstaka regndroppar som träffade taket på båten. När jag inte ville ligga kvar längre drog jag på mig löparskorna och gav mig ut på en morgontur. Asfalten (där den finns) är rätt gropig och belysning finns inte så ofta. Eftersom jag sprang i mörkret fick jag vara försiktig. Det var en härlig känsla att spåringa in i soluppgången.

Hamnen Vuda Point, utanför Nadi, där vi bor

På Fiji bor i huvudsak "Fijianer" och indier. Indier får inte köpa mark oavsett om de bor här i fjärde-femte generationen. De brukar få hyreskontrakt på 99 år. Endast Fijianer får äga mark och egendom.

Mangoträden är imponerande stora och de smakar underbart! Det blommar verkligen överallt; Bouganvillea i olika färger, och en massa andra blommor som jag inte vet vad de heter.

Efter löpturen regnade det än mer. Det är en välsignelse i ett land där det rådit torka i åtta månader. För några veckor sedan kom det första regnet och därför är det nu grönt och frodigt. Det har varit vattenbrist på öarna.

Brasilianaren som vi träffade på Nya Zeeland och som inte

kunde segla men köpt sig en båt, han lyckades segla ensam från Nya Zeeland till Fiji. Båten ligger nära Duva, själv är han hemma i Brasilian just nu. Erfarna Ernesto och Vera har just tagit sig över tillbaka till Nya Zeeland igen. Det är deras 6-7:e överfart. Här verkar det som att världen består av världsomseglare som möts och skiljs i de olika hamnarna världen över.

Grönskande fijianskt landskap med ett "Flame tree" närmast

Vid lunchtid åkte vi in till Lautoka och gick på grönsaks- och fiskmarknad. Där var papaya, mango, tomat, majs, morötter, cassava, auberginer och gurkor i alla möjliga former. Det myllrade av människor och det kändes nästan jobbigt i förhållande till stillheten i hamnen.

På eftermiddagen åkte vi hem till Polly med man och tre barn. Polly är fijian och dotter till ett par som Cato & Anna-Marie lärt känna. Cato fiskade och började prata med det paret varefter de bjöd honom på

lunch. Sedan har de fått mycket fisk av Cato och han har fått många luncher hos dem.

På Fiji sitter man på stråmattor på golvet och äter med händerna. Vi satt på en soffa utan ben och pratade om sockerörsfabriken, där Pollys man arbetade. Han berättade att den är byggd på 1800-talet med svenska maskiner som fungerat fint hela tiden. Nu behövde den renoveras och arbetet gick till den billigaste leverantören,

vilken var indisk. Resultatet blev att ingenting fungerade och idag ær renoveringen dubbelt så dyr jämfört med planerat. Agget mot indier var mmycket tydligt, de var avskummen som profiterade på Fijis tillgångar. Pollys man berättade att nær engelsmännen kom hit försökte de få Fijianerna att arbeta på plantagen, men fijianerna som var nöjda med att ha mat før dagen förstod inte varför de skulle göra det. Då tog engelsmännen hit indier istället. Sedan dess har det blivit indier som driver

verksamheter och tjänar pengar medan fijianerna generellt sett har det sämre ställt.

Vi frågade var vi kunde köpa sockerrör och hela familjen såg väldigt frågande ut. "Varför ska ni köpa det? Det ær ju bara att ta, det finns överallt". Det verkade inte dyka upp en tanke på att man skulle kunna tjäna pengar på att pressa sockerrör och sälja drycken till turister.

Polly i rosa med sin far (längst bak) Anna-Marie, Joanna, Cato, syskonbarnet Nelson, Hennes man Ran, sonen Lai och andra syskonbarnet John. En Fijian har ofta både ett fijianskt och ett engelskt namn

Vi blev bjudna på te och brödfrukt. Brödfrukten smakade ungefär som en mjölig potatis. Polly skar den i skivor och saltade dem.

På vägen hem filosoferade Anna-Marie, Cato och jag hur en värld utan ekonomisk drivkraft skulle se ut. Tänk om alla resonerade som fijianerna gjorde "Jag har den mat jag behöver før dagen, varför stræva efter mer?". Då skulle grunden før marknadsekonomi, den eviga ekonomiska tillväxten vilken ær en grund før t ex pensionssyetemen försvinna. Många hävdar att marknadsekonomin ær en grund før demokrati, men stämmer verkligen det? Om alla levde som fijianerna gjorde førut, så skulle i en början den västerländska världen rasa samman och jag gissar att den skulle vara bra mycket hållbarare i längden. Tänk en värld där ingen strævar efter större hus, finare bil, mer pengar, bättre rolexklocka eller köpa statusmobiltelefoner før alla vore nöjda. Det vore lite annorlunda.

Anna-Marie gör iordning en mango ombord på Duva. Vi har fått en hel kasse av Pollys föräldrar! Det finns både rød mango, som på bilden, och fijiansk mango som ær mindre och grön

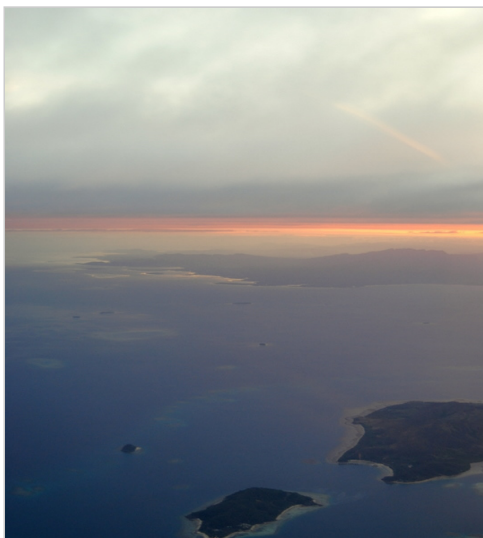
Men men, fastfood och socker gør sitt till før Fijis befolkning. Många har diabetes. Hær "behandlas" problem till följd av diabetes med amputation.

På kvällen kom Sverker över på middag. Sverker ær en svensk ensamseglare som nu varit ute i 3,5 år. Han undrade vad jet-lag var eftersom han aldrig prøvat det. Det var lite speciellt att se en svensk båt med svensk registrering i sødra stilla havet. Han seglar en 31-fotsbåt och ska æven han mot Nya Zeeland. Därefter ær planen att så småningom ta sig upp mot alaska. Innan han kom hit har han bl a rundat sydamerika. Sjælv. En gång åkte han i vattnet, med säkerhetsselen på. Han hade tur och lyckades få tag i en tamp från båten och kun de knyta en øgla så han kunde klättra upp. Medan han jobbade ritade han bl a båtar. Då hade han kommit fram till att båtar går før ungefær samma kilopris - oavsett storlek. Duva væger åtta ton och Sverkers båt væger cirka 3,5 ton. Sverker hävdade att æven utrustning til båtarna følger vikten på båten. Intressant tanke tyckte jag - någon som vill ha 500 kg båt?

Jag nickade ordentligt under middagen och sov underbart gott redan vid halv tio tiden :-)

2010-11-12

Efter en lung flygresa som gick som smort møtte en chauffør mig på flygplatsen och skjutsade mig till hamnen där Anna-Marie och

filminspelningar och TV-serier; bla Den blå lagunen och Cast away har spelats in här. Det känns bra att vara framme. Om vädret står oss bi kommer vi förhoppningsvis att segla redan på tisdag eller onsdag nästa vecka mot Nya Zeeland. Innan dess behöver vi få tillbaka genuan, som är på lagning. Den gick sönder under förr turen Anna-Marie och Cato gjorde. Först hade de sagt att vi skulle fa den på tisdag, men det verkar inte säkert.

Anna-Marie och Cato verkar väldigt trygga med segling och med Duva. Det är skillnad sedan vi träffades sist. Livbåten testades igår och vi ska gå igenom selar att spädda fast oss med om det blir dåligt väder, "Grab-bag" vilket är väskan vi ska ta med oss om Duva mot förmodan skulle sjunka och så nödraketer, bloss med mera. Och så planera vad vi ska äta under cirka två veckor framöver!

2010-11-10

Nu sitter jag på Heathrow, på väg mot Hong Kong och Fiji. Det har varit en intensiv helg där jag supportat svenska landslaget i 100 km löpning, i Gibraltar. Jonas Buud försvarade sitt EM-guld och VM-silver från förra året och Gloria Vinstedt, som gjorde sin debut på 100 km gjorde ett makalöst lopp där hon bade satte nytt svenskt och nordiskt rekord samt knep fjärdeplatsen! Snacka om braksuccé! Daniel Nilsson sprang jättebra fram till 81 kilometer då benen dog till följd av det hårda underlaget. Det var riktigt roligt att få supporta och vara en del i loppet samt bara svenska flaggan och sjunga nationalsangen! Helgen blev mycket mer intensiv än vad jag trott och nu är jag trott. Först nu börjar jag fatta att jag är på väg mot Fiji.

På Arlanda i morse var hela F-hallen tom. Bara jag vandrade ensam i lokalerna. Det var också så jag kände mig. Ensam, liten och radd.

På flyget mot London kom jag tanka på Rune, när han satt på flyget mot Teneriffa för att sedan ro över Atlanten. Hur utsatt, radd, liten och ensam kände han sig? Jag vet att han var radd, och vem hade inte varit det inför ett sådant äventyr? Rätt vad det var kom jag att tanka på att - herrejosses, jag gör ju nästan samma sak! Visst är en segling på 10-14 dagar ett "mindre" äventyr än en rodd på cirka 3 månader, men det ligger i alla fall i närheten. Den tanken hade inte slagit mig innan.

Att vara modig är för mig att göra det jag vill göra, även när jag är radd för det.

Nu sitter jag här, fortfarande lite radd och liten, men nu när jag väl är på väg så växer förväntningarna och glädjen över det nya, okända, medan rädslan och litenheten blir mindre. Jag gissar att den säkerligen kommer igen, till exempel precis innan vi seglar mot Nya Zeeland eller om vi får dåligt väder. Men, nu växer förväntningarna och glädjen. Ett nytt äventyr är på gång. Jag undrar vad livet kommer att låra mig på den här seglatsen och hur jag andrats när jag kommer hem. Om exakt två månader ska jag börja jobba igen. Det känns både hemskt och som en enorm trygghet.

Men nu ska jag njuta av allt som sker.
Ske allt så.

Cato bor. Det var härligt att träffa dem igen! Duva kändes mycket mer som ett hem nu än sist, i mars, och det vore konstigt annars. Nu har de bott på båten i snart ett år.

På Fiji mötte mig värmen, fågelkvitter, blommande hibiscus, passionsblommor, kokosnötspalmer och människor som ler och säger "Bula" (hej). Efter nästan två veckors inaktivitet gav jag mig ut på en löptur bland mangroveträsk och sockerrørsodlingar. På ett litet kick hade jag en solbränna som fick bade Anna-Marie och Cato att skratta och spraya mig med aloe vera.

Fiji ligger nära datumgränsen och är tolv timmar före svensk tid. Här är det närmare 30 grader varmt och det var jobbigt att lufsa omkring. Fiji är ett ställe för många

2010-
10-26

Jag
går

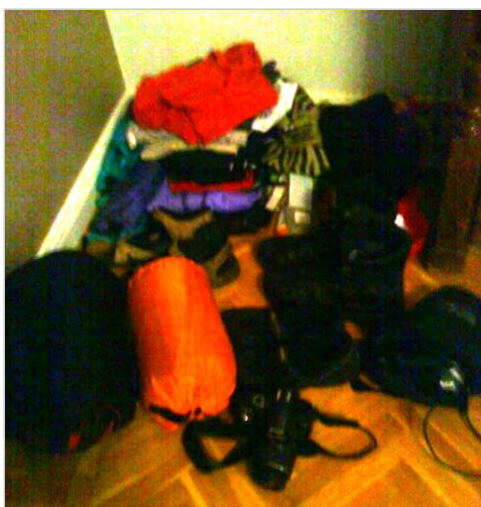
omkring och ser all min omgivning. Ser hur vackert de frokostfärgade löven enstrar i sin morgonskrud. Ser hur vackert Sverige är när höst går mot vinter. Vetskapen att jag snart ska lämna allt detta vackra gör sinnena skarpare. Jag tar mer tid till att verkligen njuta av det som finns. En ganska skön, och vemodig, känsla. Samtidigt lämnar jag detta vackra bara för en tid. Om drygt två månader kommer jag vara tillbaka igen.

Jag träffar vänner. Varje möte avslutas med ett känslösamt hej då, lycka till och God Jul. Hjärtan skakas om för varje möte, är här jag inte riktigt begriper att jag ska åka. Men det ska jag.

Nu är det bara växla pengar och köpa ett par nya löparskor kvar. Sen är allt redo.

Jag vill sitta där ute på oceanen, med inget annat än himmel och hav runt omkring mig. Jag vill känna hur det känns. Jag undrar hur jag kommer reagera. Jag har hört Rune ebrätta så många gånger om kärleken till oceanen. Jag vill förstå vad han menar, känna en doft av hur det kan vara att vara ute där, med himmelen som tak och havet som golv. Och under golvet är det 4000 meter rakt ner till fast mark. Hur liten blir jag? Hur andäktig blir jag? Kommer Gud låta mig leva? Det sista låter drastiskt, han har ju alltid tagit hand om mig hittills. Med resultatet att jag blivit än mer tacksam för livet varje gång.

Jag hoppas det blir likadant den här gången. Och att jag får komma hem och se de vackra höstlöven prydas av naturens gnistrande diamanter även nästa höst.

2010-10-23

Nu tar det mesta av packningen form. Det känns inte som jag har med mig så mycket kläder men desto mer saker; böcker, mugg, sovsäck, liggunderlag, solglasögon, kamera, tabletter för alla möjliga åkommor, gummiband att träna styrka med, dagbok, tallrik, gaffel, gasampuller till flytvästen, löparskor, paddlarskor, kniv, kusteckparintyg, mm mm mm.

Igårkväll gjorde jag det otaktiska att kolla upp vad "cyklon" egentligen betyder. Wikipedia gav mig svaret "Tropiska cykloner kan utvecklas till fruktansvärda oväder, de kraftigaste stormar som existerar.". Det gjorde mig inte muntrare efter gårdagens prat om hajar, box maneter med mera. Men men,

samtal med Catarina är som alltid livgivande. Hon hade varit på begravning igår. En av hennes vänner från blodcancerföreningen hade gått till andra sidan av livet. Han hade alltid levat för att verkligen leva. Den sista tiden tillbringade han och hans pojkvän i Berlin, en stad han älskade.

Att göra ett äventyr handlar för mig om att leva. Visst är jag rädd. Det är sunt. När jag är rädd förbereder jag mig. Visst kan jag fråga mig hur smart det är att ge sig ut på en sådan här seglats när jag inte är en erfaren seglare. Min slutsats är - visst, jag har lärt mig segla. Jag saknar erfarenhet. Så länge inget händer, som en ordentlig storm eller att något går sönder på båten kommer jag att klara mig. Har vi otur och hamnar i storm eller att masten går av, då har vi problem. Det skulle även en erfaren seglare ha. Jag ser det alltså som en statistisk sannolikhet om vi råkar illa ut, inte som en sannolikhet beroende på vår erfarenhet. Jag kan gå över vägen, bli påkörd och dö. Jag kan sitta på häcken i mitt hem av rädsla för att dö. Jag har ingen lust att sticka ut mitt rynkiga nylle och säga "Hoppsan, är det här världen?" och upptäcka att jag inte levt när jag blir gammal.

Livets utgång är med all sannolikhet döden. Vad som händer därefter vet jag inte, jag vet bara vad jag tror. Jag vill ha det så bra jag kan i det här livet och i de som kommer efter. I mitt nuvarande liv ingår att ta en del risker. För riskerna gör mig levande. Livet blir lika krispigt glasklart som vinterluften under en löptur en solig, snöklädd morgon.

2010-10-22

Nu är det 2,5 veckor tills jag åker. Jag sprang från jobbet till Erlandssons Brygga, en affär för båtillbehör. Naivit tänkte jag att jag "bara" skulle köpa en EPIRB och skor att ha på båten.

Skor var det första jag uteslöt. Gummistövlar i tropiskt klimat känns... svampigt. Även om det regnar en vecka i sträck känns det bättre att plasta omkring i sandaler i så fall.

En EPIRB är en liten mojäng som skickar ut signaler till satelliter om min position, om jag skulle råka hamna i vattnet. Ligger jag ooch skvimpar och det är flera hundra kilometer till nästa ö så tycker jag det låter som en bra sak att ha. De kostade från 6500 kr och uppåt. Inte riktigt vad jag tänkt mig. Den mycket trevlige killen på butiken blev förtjust när han fick höra vad jag skulle göra. Sen pratade han om att "Man fryser ihjäl i vattnet efter 12 timmar även

om det är 18 grader varmt", om inte hajarna hinner först vill säga... och om jag såg en fyrkantig manet så ska jag absolut inte hoppa i. En "Box Jellyfish" är dödligt giftig och kan vara bara några centimeter stor. De dödar tydligen fler människor per år än hajarna. Sen berättade att han pluggat marinbiologi i två år.

Något modstulen lunkade jag hemåt. Det enda jag köpte var reflexer att sätta på flytvästen. Jag kände mig som ett skolbarn som ertappats med hela handen i kakburken och dessutom befunnen dumförklarad.

Nåja, jag repar mig.

Nu ska jag surfa på vattentemperaturer omkring Fiji och Nya Zeeland och ta reda på om Box Jellyfish verkligen finns ute till havs. Och höra med Anna-Marie och Cato om de har någon EPIRB.

**Nu är
det
snart**

Segellektion nummer tre

Jag har hunnit med att segla med Jan-Erik en gång till. Det kändes bra att jag var mer van än förra gången, men långt ifrån erfaren...

Segellektion nummer två!

Under löpningen mellan Hornstull-Järna sprang jag en hel del tillsammans med **Daniel Ying** som jag aldrig hade träffat förut. Som vanligt under löpning kom vi in på alla möjliga samtalsämnen. Han visade sig hålla på löpning, bågskytte, alpinism, skidåkning, mountainbike, klättring... Efter ett tag berättade han att han höll på ta skepparexamen.

-Vad kul! Varför då? undrade jag nyfiket

-Jag har en segelbåt, blev svaret

Naturligtvis blev jag nyfiken, berättade om de planerade seglingen med "Duva" och Daniel erbjöd mig att komma med honom för att lära mig segla.

Sagt och gjort, i morse träffades vi vid Kristinebergs Konsum, köpte med oss lite lunch och så la vi ut med hans och hans kompis Maxi 77:a. Det blåste lite lagom och jag fick stå vid rodret. Visst var jag lite nervös, jag kan inte påstå att jag är sjövan och jag

känner mig klumpig som en val på land när jag går omkring på en båt. Hur som helst styrde jag åt rätt håll för det mesta utom när jag fick hjärnsläpp och körde rodret helt tvärt om. Det är lite svårt att styra så jag får bästa fart på båten, jag får testa hit och dit för att hitta bästa läget (och glömde bort att spana efter andra båtar emellanåt)

Daniel styr "Rödvinge"

Vi kryssade ut förbi Stora Essingen och vidare förbi Mälarhöjden och Sättra. Det var lite fascinerande att det gick så lätt jämfört med att paddla kajak samma sträcka. Efter ett tag bytte vi så jag fick sköta skoten istället och jag fick lite skrämselficka när Daniel till slut sa att det var jag som fick bestämma när det var bäst att slå för att komma dit vi ville. Men allt ordnar sig, som farmor brukade säga. Några gånger fick vi så mycket vind att båten lutade rejält och det pirrade till i maggropen, både av rädsla och upphetsning. Jag ville åka fort! Ju fortare desto bättre! Jag njöt verkligen och kände "Wow, det här är skoj!!!". Visst fattar jag att det tar ett tag att bli en duktig seglare. Men att begripa det basala känns relativt lätt. Jag är lite fascinerad över att en landkrabba som jag verkligen gett mig ut på båt och numer drömmer om att kunna segla snabbt, gärna i lite hårt väder och få testa och trimma och se vad båten går för. Drömmen om seglingen mellan Fiji och Nya Zeeland växte ordentligt idag. Hur känns det egentligen att vara ute på öppet hav med horisonten åt alla håll? Blir jag så där behagligt liten som människa, helt ödmjukt insvept i naturen och Guds hand, som jag var på Aconcagua? Det kan låta otäckt men jag tycker det är skönt. Det är skönt att känna att det finns något som är så mycket större än jag, något som kan göra som det behagar med mig.

Och oftast behagar det göra gott för mig.

Jag gissar att det är som Rune säger, "Att ro över Atlanten är ett utomordentligt tillfälle till att pröva en ateistisk livsinställning". Jag gissat att om allt går i lås och jag verkligen seglar mellan Fiji och Nya Zeeland så kommer jag sitta där i båten som en väldigt liten, väldigt fascinerad människa och förundras över vad Gud har skapat och över att han låter mig vara med.

Första segellektionen!

Jan-Erik Ramström, löpare och tillika scoutledare, har fått höra en del om Duva och den stundande seglingen. Han tyckte det var dags att jag fick lära mig att segla på riktigt så ikväll var vi ute första gången! Vi seglade scoutkårens Stortriss, en segelbåt på ca 5-6 meter som endast har det mest basala man behöver för att segla; ett storsegel, en fock och roder. Det var perfekt nybörjarskola för mig!

Först fick jag sköta focken när vi kryssade hit och dit över Nynäsviken. Jag var lite nervös i början och var glad att jag slapp hantera roder och storsegel så som Jan-Erik gjorde. När vi seglat ett tag och jag kände mig bekväm med focken fick jag hantera enbart rodet. Det tog ett tag att komma på att båten styrde motsatt dit jag styrde och när jag lärt mig det glömde jag bort det emellanåt igen. Tillslut skötte jag både roder och storsegel och var alldeles bekväm med det.

Jag förstår att det krävs mycket mer träning än så här för att bli en god seglare men det var en väldigt rolig start! Jag är jätteglad över möjligheten att få segla med Jan-Erik! Naturligtvis blev det även en hel del löparsnack :-)

Till bussresan hem fick jag några papper med saker att lära mig. Det ingick i scoutkompetensen. För fjortonåringar. Visste du att "dejsa" betyder att backa med en segelbåt? Den dagen jag klarar det är jag nog en rätt avancerad seglare. Just nu är jag mest en tämligen gammal scout. Och det är jag rätt nöjd med!

Nu är de framme!

Anna-Marie och Cato har nått Fiji! De två

landkrabborna, som köpte en segelbåt på Nya Zeeland utan att någonsin ha seglat, har nått Fiji under de värsta väderförhållandena på sju år!

Efter 11 dagar till sjöss, 1200 sjömil och en storm med vindhastigheter på upp till 60 knop och vindstilla dagar så pustar de nu ut bland reven.

Anna-Marie skriver:

Havlandet lå der blankt og stille som et spel nesten. Sola skinte, det hadde blitt mye varmere i lufta og vi kunne sitte i sommerklær på dagtid igjen. Speilflata ble bare brutt av flyvefiskene vi skremte opp rundt skroget - de så ut som småfugler som fløy av gårde langs havflata. Og en dag så vi to store hvaler som hoppet mot horisonten langt der ute. Om natta lå den sørlige stjernehimmelen skinnende klar som et lysende teppe over oss. Stjerneskuddene lurte på om det var noe mer jeg kunne ønske meg, og jeg sa "Ja, jeg skulle gjerne hatt litt vind igjen. Jeg trenger ikke så mye, bare litt. Bare en god seilvind nordover. Tusen takk".

I det mørke havet funklet og spraket morilden langs skutensiden. Det var så vakkert, så vakkert. Jeg var trøtt, men jeg hadde det godt i dette Havlandet. Jeg var fylt med en stille glede og ro der ute. Og horisonten, ja, den endret seg hver dag - akkurat som vår venn fra Irland hadde sagt.

Läs mer och se bilder från deras fantastiska resa på [Duvas hemsida](#)

Jag längtar efter att komma dit jag med...
Men först ska jag lära mig segla!

Nu kan jag anropa! Med livlinan till land

Bussen till Nacka strand förde mig till en annan värld. Utanför Logica's lokaler svävade fiskmåsarna över havets vågor och på torget strömmade lugn pianomusik ut ur högtalarna. Fiskmåsarnas skrik blandades med den otroligt lugnande musiken. Kroppen slappnade av och jag stod med tårar i ögonen och betraktade allt vackert.

Logica, eller före detta VM-datas, grundare har också varit med och startat Stockholm Radio. Stockholm Radio sköter radiotrafiken för all båttrafik längs våra svenska kuster. Jag var där för att lära mig hantera VHF-radion. En VHF har begränsad användning om

jag ska segla mellan Fiji och Nya Zeeland, men närmare kusten och mellan andra båtar fungerar den.

Nu har jag lärt mig allt om VHF, AIS, EPIRB, NAVTEK, SART osv osv. Jag klarade provet och nu har jag ett till intyg på min "sjöduglighet". Nu är all teori klar! Nu ska jag bara lära mig att segla också...

Onsdag 28:e april - Kustskepparintyget bärgat!

Det tog 45 minuter att skriva kustskepparprovet, ytterligare några till att rätta det och resultatet blev.... Alla rätt! Riktigt härligt! Det känns ungefär som i gamla skoldagar då jag kunde briljera med mycket goda resultat på mina skolprov. Märkligt det där, att jag blir så glad av att spika ett prov! Men det blir jag! Nu får jag klappa mig själv på axel, skaffa VHF-intyg som nästa steg och sedan skaffa lite praktik.... Jag erkänner så här i efterhand att jag hittade på svaret till frågan om hur man separerar olja från vatten när man länspumpar i maskinrummet. Jag har ingen aning om vad en länspump är för något. Men med lite civilingenjörstänk och gammal klurig provtaktik gick det att hitta på ett svar som provförrättarn köpte!

Söndag 25:3 april

Nu har jag varit ute och kört båt! För första gången i livet har jag styrt en motorbåt! Det skedde på kustskepparkursen jag går. Redan när vi stod på bryggan och fick redogöra för vår egen erfarenhet av båtkörning och jag svarade "kajak" förstod jag att det skulle bli jag som fick rädda Nisse.

Vi lade ut från bryggan, navigerade oss ut i den soliga skärgården utanför Saltsjöbaden och jösses! Vilka ställen det finns! Vi sex elever hängde alla över sjökortet och försökte ta ut riktningar medan en av oss fick köra. När det var min tur darrade händerna lite lätt av osäkerhet. Jag har inte ens rört vid gasreglaget till en motorbåt och här satt jag nu

och skjutsade totalt sju personer! När ropet kom - Man över bord! - visste jag ändå vad jag skulle göra. I med MOB-knappen för att registrera positionen, känna efter vilket håll vinden kom från och lägga en kurs efter armen på min kurskamrat, som hela tiden pekade på Nisses huvud, och så lägga båten upp mot vinden. Jag envisades med att säga "Höger" och "vänster" hela tiden. När läraren sa att jag skulle styra mer babord förstod jag inte åt vilket håll

han menade.

Hur som helst, vi fick Nisse på rätt sida, jag styrde åt babord så att Nisse fick en knuff och stängde av motort. Mina kurskamrater fick upp honom helskinnad och avsvimmad. Men strunt samma, räddningsaktionen lyckades på första försöket! Det var det viktigaste så lärarn.

Efter båtturen fortsatte vi att plugga lanternor, fyrsignaler, bojsignaler och reflexer och räknade några kurser till. Nu är det dags för kustskepparprov på onsdag!

Jo förresten... Nisse är två hopknutna fendrar :-)

Söndag 18:e april

Dax för

kursskepparutbildning på **Svenska Båtskolan!** Med sömnen hängande i ögonlocken satt jag och försökte koncentrera mig på strömtrianglar, avdriftskorrigeringar och magnetisk kurs. Principerna var rätt lätta att förstå men det gick sådär att räkna när 4+1 blev 6. Nåja, jag känner mig lugn inför att jag kommer fixa det här. Gör jag hela listan med övningsuppgifter vi fick med hem så lär det sitta.

Jag har också hunnit vara på Hjärt- & lungräddningskurs hos Röda Korset vilket inkluderade att lära mig fixa brännskador. Det känns som en bra sak att kunna på sjön!

Medan jag skaffar mig teoretiska kunskaper har Anna-Marie och Cato skaffat sig desto mera praktiska genom att de har gått igenom hela ankarvinschen, förstärkt skrovet under den, bytt alla elkablar till den och dessutom rensat rören till den toaletten som slutade att fungera medan jag var och hälsade på... Ett icke avundsvärt jobb! De är frustrerade ibland över att det blivit så lite segling och så mycket jobb hittills och däremellan har de det riktigt skönt tillsammans med sina nya vänner på Nya Zeeland. Jag längtar efter att vara där igen!

Hemma igen

Ja, så är jag hemma igen. Alltid samma underbara känsla att vandra hemmåt och känna det glatta, nötta hjärtat som sitter i nyckelringen ligga i min hand.

Mitt hem. Min nyckel.

Det är något som är viktigt för mig. Någonstans att höra hemma, ett ställe och en tillvaro som är min.

Samtidigt kände jag mig märkligt delaktig i livet med alla de människor som lever sina drömmar och som välkomnar alla. Ernesto och Vera, Coco och Gerard och så Anna-Marie och Cato, förstås. Under den här resan tycktes världen svärma av livsbejakande själar.

På väg hem stannade ett annat hjärta. En kvinna på flygplanet blev dålig. Kaptenen ropade i taket efter om någon passagerare hade läkarerfarenhet. En man och kvinna kom rusande. Många händer hjälpte till för att lyfta över kvinnan till säten där hon kunde ligga. Jag såg ett strumpklätt ben och en brun sko med klack. Därefter turades de två läkarkunniga om att ge hjärtmassage. De satte in dropp, gav sprutor och syrgas allt medan de blev röda i ansiktet av att hålla kvinnans hjärta slående.

Vi landade hastigt på Borneo. Malaysiska sjukvårdare kom inrusande. Jag minns flygvärdinnans gråa ansikte och en passagerare som täckte sitt ansikte med en näsduk för att dölja sin fasa. Sjukvårdarna fick in en bår under kvinnan och lyfte upp henne. En slapp arm trillade ned. Den knöts fast med en filt och kvinnan bars ut.

Jag vet inte om kvinnan överlevde. Kanske dog hon där, rätt framför ögonen på oss. Oavsett

hur det gick hoppas jag hon var nöjd med sin livresa. Jag hoppas också att hon just hade varit på en lycklig resa eller var lycklig över att komma ut och resa.

Jag är glad över min resa. Den har gett mycket glädje och styrka. Jag har fått möta så många som verkligen lever och sett mycket vackert. Jag kände mig märkligt mycket hemma. Jag kände mig inte ensam för en sekund.

När jag skulle lämna Anna-Marie och Cato på flygplatsen tittade Anna-Marie på mig och sa "Du är aldrig ensam. Du är här, i hjärtat" och lade handen på sitt hjärta. Och det känns så. Det värmer mig enormt.

Och så seglingen! Nu känns den helt okej. Det känns som att det är något jag kan lära mig. Själva grunderna verkar inte vara allt för svåra. Skaffa sig erfarenhet kommer ta längre tid.

Måndag 15:e mars

Vi åkte vidare norrut för att så småningom släppa av mig på flygplatsen på tisdagen. Men först gick turen på små, små grusvägar längs östkusten, ut mot Tasmanhavet. Vi har tidigare bara sett västkusten. Östkusten visade sig ha en helt annan karaktär; Pinjeträd stretade sig fram i det vindpinade landskapet och stranden stupade på sina ställen brant ned i havet. Blåsten och utsikten tog ofta andan ur oss. Gruset skramlade under bilen så att vi

trodde att vi spred bildelar efter oss längs vägen. Överallt var det får och kor som betade. En ensam löpare sprang vackert upp och nedför de kulliga vägarna.

Vi passerade ett litet samhälle och som de flesta små samhällen på Nya Zeeland så har det ett bibliotek. På de flesta bibliotek kan man låna internet gratis i en halvtimme. De flesta "städer" (medelinvånarantalet är 7000) ser ut att vara inspirerade av vilda västern - alla affärer ligger längs en enda huvudgata, vägg i vägg. Och bakom den gatan finns inte mycket.

Under bilfärden höll vi på att få soppatorsk. Jag stoppade en bil för att försäkra oss om att

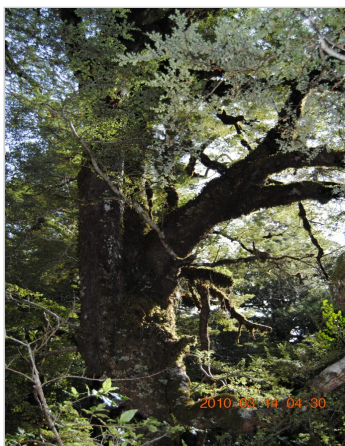
det fanns en bensinmack längre fram eller om vi skulle behöva vända. Den macken var en upplevelse! De sålde ALLT!. Mat, sprit, fiskeredskap, keramik, de hade restaurang, osv osv. Det enda man inte kunde få där var dricksvatten. Det har varit torka på Nya Zeeland under sommaren och vattenbristen är stor. Vi skrattade gott åt den här bilden som var uppsatt på ett skåp. Snacka om en annorlunda tid! Klicka på bilden så får du upp en större bild där du kan läsa om vad kvinnorna i England på 60-talet fick lära sig om hur de skulle bete sig i fråga om sex...

Söndag 14:e mars

Vi vandrade de sista 16 kilometrarna från Waiho-hunu tillbaka till Wakapapa. De maoriska namnen är annorlunda och svåra att komma ihåg. Jag har lärt mig att "Maori" uttalas med ett mycket rullande R, inte alls som jag trodde. Maorierna vekar ha en stor vördnad för naturen. Bland annat stod det "Step lightly and enjoy" vid ett av spåren vi gick. En maorikvinna förklarade för mig att Maorierna ser jorden som något de fått låna av gudarna och som man ska vara varsam med.

Vandringen idag gick mellan Tongariros tre vulkaner, på i princip ett stort gräs och mossfält mittemellan. Anna-Marie och Cato haltade en del men bet ihop om skavsåren. Vi tog en lugn lunch i solskenet i gräset. Den här dagen hade vi riktigt fint väder. När vi närmade Whakapapa insåg vi att vi skulle ha sett vulkanerna redan första dagen om det inte hade varit så mycket dimma.

Sista biten av vandringen gick genom en förtrollad skog. Grönskan sänkte sig över huvudet och en bäck porlade bredvid. Anna-Marie tog ett dopp i poolen under ett vattenfall som kastade sig 20 meter utför en klippkant. Jag gick och funderade på om jag skulle kunna gå en liknande vandring om 38 år till, det vill säga då jag är dubbelt så gammal som jag är idag. Eller kan jag då bara sitta och drömma och värma mig med de minnen jag skapade som ung?

Efter avslutade vandring styrde vi kosan norrut med bilen. Det kändes konstigt att se motordrivna fordon igen och att se sig själv i spegeln. Vi tog in på ett litet Bed & Breakfast som hade minigris, katter, hundar, strutsar, åsnor, kor, kalvar, marsvin, hästar och "Snowball", en bedårande söt liten kaninunge. På morgonen fick vi strutsomelett och en tur bland gårdens alla djur och så fick vi höra hur hopplöst

det var att föda upp strutsar eftersom varje struts bara ger 15 kg kött per ben och det bara är fem av dem som håller sån klass att det kan säljas till restauranger. Dessutom ser köttet ut som lever efter att det legat bara en kort tid och det tycker de flesta inte ser så aptitligt ut.

Lördag 13:e mars

På morgonen när vi vaknade var det 2 grader i stugan och det ångade ur munnen när jag andades. Ute var det frost på träplankorna. Vi hade en vidunderlig utsikt mot lake Taupo.

Väderprognosen för den här dagen var också snö, blåst och regn. Den enda snön vi såg var lite puder som låg i skuggan och iskristaller av vatten som frusit under natten. Det blåste, emellanåt riktigt ordentligt, men vi slapp regn för det mesta. Det

var en rätt bra temperatur att vandra i; vi slapp svettas men behövde inte heller frysa.

Idag inträdde vi i Mordors land. Den mörka, stelnade lavan kunde jag få till vilka figurer som helst och jag förstår att Frodo var rädd, speciellt när det lurade en massa orcher överallt.

Den svarta lavan blandades med vacker moss. Efter lavalandskapet övergick allt plötsligt till ljus sand och sten som böljade fram. Denna sand

och sten avlöstes sedan lika tvärt av en grön skog där vartenda träd var täckt av mossor. Helt plötsligt var vi framme vid Waihohonu stugan som var den sista på Northern Circle. Dagens vandring var 16 kilometer. Totalt mäter Northern Circle ca 50 km.

Fredag 12:e mars

Torsdag kväll fick vi efter mycket övertalande av en ytterst tveksam kvinna äntligen lov att ge oss av från Whakapapa Village och ut på den fyra dagar långa vandringen "Tongariro Northern Circle". Tongariro är en nationalpark med tre aktiva vulkaner med totalt femton kratrar. I Sagan Om Ringen filmerna är scenerna från Mordor oftast inspelade i Tongariro. Väderprognosen sa snö, regn och vindar på upp till 80 km/h, det var därför vi fick

berätta om både Kilimanjaro, Inca trail och Aconcagua innan vi fick lov att gå.

Vi vandrade genom midjehög ljungr i dimma som låg tät. Det var underbart att få röra på benen igen! Efter cirka 2,5 timmars vandring kom vi fram till Mangatepopo stugan på 1180 meters höjd. Där inne satt en stugvakt och pratade med några av besökarna. Stugvakt kan vem som helst ansöka om att vara, oavsett nationalitet. Man får mat och husrum mot att man kollar att de gäster som kommer har betalt för att sova i stugan och så städar man lite. Resten av tiden tillbringar stugvärderna i fantastisk natur! Stugan var enkel och robust. Fyra personer rymdes i bredd i de väggfasta våningssängarna och en gasspis gav värme. Två andra gasspisar fanns för matlagning. I övrigt ska vandrar ha med sig allt de behöver och även se till att ta med sig allt skräp ut ur parken.

På fredagen vandrde vi upp mot Ketetahi stugan som låg på drygt 1400 meters höjd. Vandringen gick uppför och uppför och Anna-Maries och Catos fötter som vant sig vid barfotaliv fick mycket snart stora skavsår. Jag råkade glömma min kamera vid en rastplats och kom på det först när vi avverkat ett antal höjdmeter. Jag slängde ryggsäcken på marken och sprang nedåt för att hämta den. Varenda människa jag mötte frågade "Are you the one that forgot your camera?" Vid slutet av backen stod en

ljushårig tjej och höll leende upp min kamera mot mig. Alla ville verkligen att jag skulle få tillbaka den. Det är sådana händelser som får mig att tro på det goda i världen.

Vi fortsatte uppåt och idag blåste det ordentligt! Vinden slet oss ur stegen och byxorna piskade kring låren. På ett ställe var det ordentligt halt. Vi passerade genom en igentäppt krater. Det var som att vandra i en krater på månen. Strax efter passerade vi det högsta

krönet på 1886 meter och vandrade nedåt mot den röda kratern. Den tog andan ur mig! En varmare rödare färg har jag sällan skådat i naturen!

Strax efter var det dags att tappa andan igen. Vi stod ovanför "Emerald lakes", tre turkosaktiga sjöar som lyste upp landskapet med sin glans. Borta vid horisonten tycktes den runda "Blue lake" sväva outgrundligt ovanför marken. Cato slog upp ett litet tält precis ovanför en av sjöarna och vi åt lunch, skyddad mot vinden. Efter att vi ätit kom ett regnfall och det var skönt att sitta skyddad. Vi fortsatte sedan vandringen och efter att vi passerat en bergskam bredde ett grönt moss- och gräslandskap ut sig.

Ketetahi stugan var lika sparsamt utrustad som den Mangatepopo. På kvällen satt det polska paret, de två unga österrikiska killarna och jag, Anna-Marie och Cato och sjöng vaggssånger på våra olika språk och pratade om vad olika djur säger på olika språk. Det visade sig att det bara var katten som sa "mjau mjau" överallt.

Torsdag 11:e mars

Efter att vi packat ihop tält och sovsäckar letade vi upp grusvagen som mannen på den röda vespan pratat om igår. Vid en liten skylt där det stod "Keroscene Creek" stannade vi och gick barfota genom den lummiga vegetationen längs en sandig stig. Vattnet som rann i den lilla an bredvid rykte av varme. Vi kom fram till en liten pool och mycket riktigt var där ett litet vattenfall. Det var varmt att stoppa ned tårna i det svaveldoftande vattnet men

efter ett tag var det gudomligt skönt! Vi lag och plaskade i var alldeles egen lilla varmvattensdamm! Runt omkring oss växte palmer av ormbunkar, höga gröna träd och massor med björnbär. Vi badade länge och väl, försökte komma så nära vattenfallet det bara gick (fast vattenfallet spolade oss ut igen). Det var så skönt! Runt den lilla dammen syntes att människor satt fast stearinljus. Jag kan tanka mig att det är fantastiskt att bada där i skenet av levande ljus när det är mörkt!

Cato gjorde i ordning smorgasar och te så vi satt och åt frukost i bilen medan vi fortsatte kora söderut. Tanken är att börja gå Tongariro circle, en av The Great Walks, på Nya Zeeland antingen ikväll eller imorgon. Väderprognosen säger snö ovanför 1300 meters höjd och kuling. Alla tre reagerade på samma sätt - bra, då är det större chans att det inte är så mycket folk och dåligt väder gör ofta upplevelsen större! Vi har bestämt oss för att sova i stugor istället för att tälta. Det kan vara skönt att få bli torr och varm om det är dåligt väder ute.

Det var härligt att ligga i det varma vattnet! Efteråt kunde vi känna en svag doft av svavel från vår hud

Onsdag 10:e mars

Vi började dagen med ett bad i campingens varma pooler, där vattnet kommer från underjordiska källor. Första bassängen var 27 grader varm, sedan blev det 37 och sista

bassängen höll 39 grader. Det var väldigt behagligt att ligga i den varma poolen och titta upp och se solen sila mellan bambubladen!

Efter frukost ute under traden besökte vi "The Shire", Frodo och Bilbos hemvist. Och det var om möjligt ännu vackrare än på filmerna! Vi vandrade vid The Party Tree, fick gå in i Baggins hem och fick en fullodig historia om hur Nya Zeelands arme tillbringat tre månader med att bygga en väg till inspelningsplatsen, för vagen måste hålla för att frakta

en 24 ton tung generator som skulle ge ström till de 400 personer som jobbade inom området. Filmen Bilbo kommer snart att spelas in på samma ställe. I kontrakten står att inget får bevaras, allt ska återgå till det normala på inspelningsplatsen. Bonden som äger marken har lyckats få ett visst tillstånd att bevara och visa vissa saker från inspelningen.

Vi åkte vidare söderut mot Rotorua för att se geysrar och kokande gyltjepolar. Jag besökte ett maoricenter där de visade traditionell trasnideri och vävning. Det är en speciell sorts växt där man skrapar bort en del av bladet så att fibrerna friläggs och så väver man med de. Inne i ett mörkt rum fick jag se den sällsynta fågeln Kiwi - som inte kan flyga och egentligen saknar fjädrar. Den har snarare strån på kroppen, den var stor som en hare och hade en lång nabb att rota runt i marken med för att hitta maskar och annat gott. Geysrar stöf och sprutade angående vatten upp mot skyn och på ett ställe skvätte det gyltja när leran kokade.

På kvällen var den camping vi tänkt tälta på full så vi korde in på en liten grusväg vid en sjö istället. Där satt en man med sin tonårsdotter och fiskade. "You are nutcases" blev hans kommentar till den planlagda seglingen och glansen i

hans ögon visade att det var något han verkligen ville göra. Han berättade om sin 20-fots båt som han hade i sjön hemma och hur han och hans fru lät sig styra och hantera den. Innan han skulle åka så han "If you need a chef on the boat, I'll cook, I'll clean, I'll do anything"

Både han och dottern ville så gärna segla med. När han satt på den röda vespan med dottern bakom korde han fram till oss os så "If you have a light, there's crayfish (kraftor) in the lake. And tomorrow, drive two kilometers back on the road that you came, turn right on a small gravel road and you'll find a waterfall where you can swim. It's lovely in the morning!"

Vi slog oss ned vid vattnet, stekte kyckling och blandade till en indisk gryta. Mycket riktigt kom det kraftor simmande när vi lyst med pannlamporna i vattnet. Cato lyckades fanga en med bara handerna. Den hade skarpt röda ögon. Lyckligtvis fick den simma ut i sjön igen efter att vi hade tittat på den.

Stjärnorna fyllde himlen i sådan mängd att det till slut var svart att urskilja Orion. Vi såg både kolsäckarna och de Magellanska molnen. Vi lag på våra liggunderlag, såg stjärnfall, sippade på lite vin emellanåt och pratade om livet. Det var verkligen härligt just då!

Svavelosande sjöar i Rotorua

Tisdag 9:e mars

Vi korde från Opua vid lunchtid, det tog ett tag att hitta en bra ankarplats för Duva. Det kändes lite tråkigt att lämna både Duva och Bay och

Islands. Landskapet är vidunderligt vackert var vi är. De gröna kullarna är täckta av antingen tät skog eller grasmatta som ser så mjuk ut att jag skulle vilja sova på den. I Auckland mötte oss skogas av master till segelbåtar. Vi åkte ändå till Matamata, en liten stad på 7000 invånare. Natten tillbringade vi i tält på en camping. Jag fascinerats av alla människor som drar med sig husvagnar (eller båtar för den delen) för att ha ett enklare liv. Sedan när de har det enklare livet börjar de bygga staket runt husvagnarna,

skaffa färgade lampor som lyser upp natten, ställer ut kylskåp och så vidare. Vips! har de samma bekvämligheter som hemma, fast på en mindre yta. Då undrar jag vad som är vitsen?

Måndag 8:e mars

I dag har vi haft mycket behaglig segling. Vinden lag på 10-15 knop, vi kom upp i cirka 5 knop och solen sken. Vi har seglat både med hela storseglet och genuan och även enbart med genuan. Det märks att vi far till ankring, kryssning och andra saker lite lättare och lite mer samspelt, men visst har vi mycket att lara. Jag är glad att jag börjar förstå vilket snöre som är vilket! Tank att man kan göra rep med så många färgkombinationer att det finns

en för varje funktion! Jag har träningsvärk i vinskvevmusklerna.

Vi lade till strax utanför Opuā och åkte in till marinan för att tvätta kläder. I morgon tar vi bilen mot Rotorua och Tongariro National park för att vandra i några dagar i vulkanlandskap. Seglingen är slut för den här gången men för Anna-Marie och Cato har den bara börjat!

Söndag 7:e mars

Nu har vi seglat "på riktigt"! I dag blåste det 20-25 knop med upp till 30 knop i byarna. Vi gick utomskars och seglade på öppet hav med 2-3 meter långa dyningar. I dag hade vi också revat seglet till tredje (lagsta) nivan och bara en del av genuan ute. Det stankte och gungade. Cato blev aningens sjösjuk när han gick ned i baten. Det kändes lite i magen av obehag, det gick vita gassar på vågorna och vi kan inte så mycket. Där vi var var det 50 meter djupt, inga grund och

gott om plats vilket kändes tryggt. Idag seglade vi ca 5,8-6,3 knop, vilket vi tyckte var enormt! I en vindby nådde vi komma upp i 8,9 knop!

Vi seglar så att det till och med skummar om baten!

Emellanåt ser vi en liten blå pingvin simma förbi. De är alltid ensamma och mycket söt!

Vi åt en fisk som Cato fangade och grillade majs och matade gott. Ankarplats blev Oke Bay, väl skyddad för vindarna. Ikväll liksom igår kväll lag jag och tittade på stjärnorna. Jag känner mig

sa liten nar jag ser det oandligt stora och det ar skont.

Lordag 6:e mars - Duvas jungfrufard!

Antligen har vi seglat! Det stalde till lite oreda i baten men vad gor det? Bockerna holl och nu sitter de fast med tva snoren istallet for ett. Vi lar oss! Med storseglet pa tredje revet (I tredje revet? Vad sager man?) och Genuan bara lite ute sa snittade vi en hastighet pa 2,1 knop. Det tyckte vi var fantastiskt!

Fredagen gick vi ut for motor och lade oss i Assassination Cove, en vacker vik strax utanfor Paihia. Val dar motte vi Coco, Gerard och Valerie. Vi firade att vi lyckats ga for motor med att grilla majs och tonfisk och till det hade vi grekisk sallad och potatisklyftor. Fransmannen bjod pa choklad mousse till efterratt.

Jag fick ta en svang forbi lakaren i Paihia innan vi gav oss av. Ett litet insektsbett pa overarmen hade en markant rod ring, stor som en femkrona runt om sig. "Borelia" tankte jag, men det finns inte har. En lite rod strimma letade sig upp mot armhalan. Lakaren gav mig penicillin och antibiotika. Jag fattade inte riktigt vad som var fel men nu blir det forhoppningsvis bra.

Lordagens segling gick utan storre missoden. Jag rakade vrida for mycket pa ratten (rodret? Vad heter det stora hjulet?) nar vi kryssade (ar det norska eller svenska?) sa baten gick nastan helt forrunt och genuan for over till fel sida igen. Det var svart att veta hur mycket jag behover vrida for att fa utslag.

Pa kvallen lag jag och tittade pa stjernorna fran Duvas dack. Baten gungade, vagorna slog mot stranden, vinden var ljummen och livet var underbart!

Fredag 5:e mars

Jiiiihaaaa!! Idag ar Genuan uppe, alla saker till masten sitter dar de ska och till och med ankaret har kommit! Vadret ar stralande, vinden perfekt. I kvall ger vi oss ut med baten! Vi hoppas vara ute till pa sondag. Hall tummarna for oss!

Torsdag 4:e mars

Duva har fatt sitt namn av en av den nordiske havsguden Agirs dottrar. "A duve" betyder att ligga och gunga med vagorna pa norska.

Cato och Anna-Marie hade egentligen tankt att aka till Asien nar de traffade en van pa en 40-ars fest. Den vannen berättade att det fanns en norsk bat till salu i Stilla havet och sa "det skulle vara nagot for er". Tanken grodde och Cato akte till Tonga for att segla med baten till Nya

Zeeland. Han var sjosjuk 8 av 9 dagar. Inte desto mindre bestamde de sig for att kopa baten. Jag traffade Anna-Marie och Cato pa Kilimanjaro 2007. Vi har haft kontakt med varandra, da och da, efter det. Nar de berättade att de kopt bat och skulle segla i Stilla Havet ville jag folja med, vilket de garna ville ocjksa. Och pa sa satt kom det sig att vi alla tre nu ska lara oss segla.

An har vi inte kommit ut pa vattnet, idag blaste det for mycket for att vi skulle kunna montera Genuan. ASnkaret har fortfarande heller inte kommit, trots att man lovat att det ska vara har i flera dagar nu. Det borjar bli lite frustrerande att

inte komma ut!

Men men, vi träffar mycket folk. Idag stötte vi på ett rumanskt par som bland annat bott i Karlskrona i 10 år. Petra, som kvinnan hette, jobbade på Ericsson, precis som jag. De var på segling omkring Nya Zeeland och bestämde sig för att åka på semester till Namibia. "Life is a mystery" konstaterade mannen. "Somehow we ended up running a Sushi bar in Namibia". Sa kan det gå! Nu seglar de så ofta de kan, i övrigt jobbar de på sin

restaurang. Ett amerikanskt par som ligger i baten bredvid oss har klara hippeinfluerat medan deras tonåriga son ser ut som vilen stor tonåring som helst. De ska till Tonga och spela lite musik för att tjäna pengar. De har myntat uttrycket "MUGA"; Make it Up as you Get Along". Och det är så de lever.

Jag är fascinerad av alla människor som vagat ta stora steg för att leva de liv de vill ha. Det är många sådana här. Idag var Anna-Marie och jag och hälsade på Ernesto där han jobbade med transniderier. De flesta har inte så mycket pengar, men på något sätt tar de sig fram och de klarar sig.

Onsdag 2:a mars

Sma, smala maskar, högst 40 mm långa hänger i taket i en grotta. De spinner nät med långa trådar som fänger in myggor och andra insekter som dras till ljuset från deras bajs. Antligen har jag fått se "Glow Worms"! Anna-Marie och jag åkte iväg till en grotta i närheten där dessa små djur myllrade i tusentals uppe i taket. En maorikvinna tog oss runt och berättade om deras liv. I nio månader äter de. Sedan blir de en puppa för att så småningom återfödas som en

fluga. Som fluga har de ingen mun och kan inte äta. Inom fyra dagar parar de sig, lägger sina ägg och dör. Det mesta av sin livstid tillbringar de alltså i grottan med att spinna trådar, äta och försvara sitt revir från andra maskar. Kommer en mask för nära blir det slagsmål. Förloren blir mat.

Att stå under maskarna som satt högt upp i taket var som att stå under en stjärnhimmel. Grottans tak tycktes oändligt borta och jag befann mig mitt i hjärtat av universum. Ljuset var distinkt och blågrönt. Under oss simmade alen "Priscilla" som är 1,5 meter lång. Det var fantastiskt!

Trimningen av riggen fortsätter, vi kommer närmare och närmare att ta oss iväg.

På kvällen fick vi följa med Ernesto och vara ut på regatta! Vi var 11 st båtar i B-klassen som tävlade. Sträckan vi skulle segla visades av tre skyltar som satt uppsatta på segelklubbens kus. Det är en regatta varje onsdag och totala resultatet räknas samman under säsongen. Det finns även en damregatta som går på fredagar.

Ernesto visade Anna-Marie och mig hur spinnakern skulle sättas upp. Jag hängde med på hur bommen skulle sitta, sedan blev det lite val mellan rep för att jag riktigt skulle förstå vilket som var vilket. Cato fick agna sig åt att vinscha och Heidi, en vän till Ernesto och Vera, skötte storseglet. Mitt enda bidrag under kvällen blev att sakra "the protector", ett snöre som håller fast bommen och att förflytta mig till "high side", dvs sitta med benen dinglande

langs med segelbatens hogsida da den lutade som mest.

Det var fascinerande att se samarbetet som behövdes för att få baten att gå bast. Ernesto styrde och delade mycket lungt ut order till oss alla med vad vi skulle göra. Jag höll mig mest ur vagen. Jag vill gärna förstå hur alla snoren hänger ihop för att förstå vad som händer när jag drar i dem.

Mossa på trä

Med vattnet försande längs med kanten på baten hade vi otur och det kom en kastvind. Bommen till storseglet slog i vattenytan och Vera skrek. Jag förstod att det inte var bra men Ernesto var lika lugn som vanligt. På ett litet kick ratade sig baten upp igen, jag var radd att vi skulle tippa över. Tuffast var det kanske för Anna-Marie som just då stod längst fram på baten för att byta sida på spinnakern. Vi slutade på andra plats! Jag fick knyta fast en fender när vi gick iland och den här gången kom jag ihåg hur knopen skulle göras.

Ernesto, Vera och Heidi är från Tyskland. 1993 tog Ernesto semester i tre månader och seglade Baltikum-Finland-Sverige. När han senare skilde sig bestämde han sig för ett annat sorts liv. 1998 köpte han segelbåt och han har seglat sedan dess. 2000 träffade han Vera för första gången och sedan träffades de flera gånger och hon följde med på många av hans turer. Från 2003 bestämde hon sig för att följa med permanent. De är på Fiji när det är vinter på Nya Zeeland, njuter av livet och hjälper folk att skjuta honor mm på deras båt. När det är sommar på Nya Zeeland är de här och jobbar. Ernesto gör olika trasaker och Vera jobbar i butiken i Opuia. Masten gick av för Ernesto en gång halvvägs mellan Nya Zeeland och Fiji. Han gjorde en ny mast av spinnakerbommen och tog sig hela vagen till Nya Zeeland (tillsammans med diesel som han fick av en tankare).

Nu är det varning för dåligt väder. Vårt hopp är att ta oss iväg torsdag kväll, men vi får se hur mycket det blåser. Blir det inte segling nu så går vi oss kanske av till Rotorua och seglar senare. Vi får se!

Tisdag 2:a mars

Har fått veta att de djur som orsakar ljudet av elektriska stötar mot båtens skrov är "snapping shrimps" dvs små rakor som äter saker från båtens undersida.

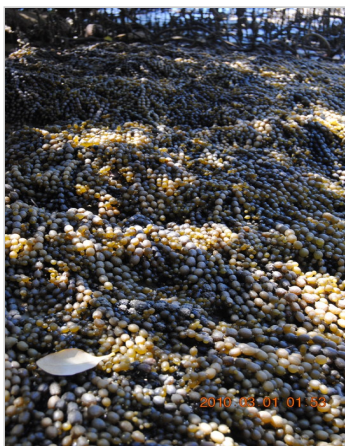
Vi kom oss inte iväg på segling idag. Båtens färskvattensystem sprang lack och alla plastslangar fick bytas. Men nu fungerar motorn, elen och till slut också vattensystemet. En man kom för att finjustera installationen av riggen och det kommer fortsätta även på

onsdag.

Jag tog på mig loparskorna och sprang samma stig längs havet som Anna-Marie och jag gick igår. Jag har haft ont i höger vad sedan jag flog så lopningen var mycket långsam. Antar att kroppen inte gillar att vara stilla så länge. Efter Paihia fortsatte jag mot Treaty point, det ställe där maorierna och engelsmännen slöt avtal om hur landet skulle förvaltas. Val där, såg jag en skylt mot ett vattenfall och det ville jag självklart se. Jag sprang genom djup skog av palmer och alléhandla gröna träd, skramde förmodligen några kiwis (fåglar utan vingar) längs vagen. Den jordiga stigen vindlade ibland högt över Waitangifloden och jag sprang på broar genom ett mangrovetrask. Ofta hör jag klickande ljud i trasken men jag har inte kommit på vad det är som låter annu.

När jag antligen kom tillbaka till baten visade det sig att jag hade varit ute i fem timmar.

På kvällen kom Gerard, Coco och Valerie och hälsade på. Det är Gerard och Coco från Frankrike som seglat i 25 år.

Han är elektriker och tjänar lite pengar ibland på att hjälpa andra båtfixa elektriska saker. Hon tar enklare jobb emellanåt. Mest av allt älskar de att segla där det är kallt och det inte finns många människor. Patagonien är favoritstället.

Valerie är en fransyska som senaste 12 åren levit enbart med sin ryggsäck. Hon har inget hem utan reser dit hon känner för. Hon jobbar emellanåt som frivillig och hjälper till att ta hand om olika djur. Ofta får hon inga pengar men hon får mat och husrum. Just nu har hon 800 dollar på fickan och det är allt. Jag fascinerats av dessa människor som verkligen vagar och lever sinna drömmar. De har inte mycket pengar, men det har något långt mer värdefullt - de har verkligen sina liv. I morgon ska de tre segla mot Fiji, så de kommer för att säga hej då. Gerard och Coco vill segla till Alaska och behöver åka till Fiji för att ordna visum.

En slags tang som finns i mangrovetrasken

Vi åkte en liten tur med baten trots allt; med motor. Vi bytte från att ha legat vid en plats på bryggan till en annan plats. När vi tog oss iväg kände jag en klump i halsen "Herregud, vilken lång båt! Hur styr man 12 meter segelbåt?" När det var dags att lägga till skulle jag flytta fenderarna från ena sidan till den andra. Jag lärde mig gora tre olika knopar på navigeringskursen jag gick och visste exakt vilken knop jag skulle gora men när jag stod med fenderen i handen och skulle knyta så var kunskapen helt väck. Jag slog en blaknut. Anna-Marie skrattade och sa "knyt bara", för det gjorde hon. Det känns väldigt bra att vi är lika okunniga allihop. :-)

Nu hoppas vi att allt ordnar sig och att vi får komma iväg på torsdag! Sprayhood, Bimini och det nya ankaret har inte kommit än men vi räknar med att klara oss med det gamla ankaret och utan de andra sakerna (som jag inte vet vad de heter på svenska men det är kapellen som ska skydda mot vattenstänk när man sitter i sittbrunnen).

Mandag 1:a mars

Jag vaggades till somns av batens stilla gungande och av plankton som lät som små elektriska stötar mot batens sidor. Nattens stilla regn bidrog till friden.

Gardagens tsunami märktes genom att vattnet drog sig utåt när det egentligen skulle ha varit flod. Sedan strommade vattnet in och ut igen i tre omgångar. Med andra ord rätt långt. Ett par som passerade där vi lag vid bryggan var med i en tsunami på amerikanska

Samoa förre året. Då sjönk vattnet från 20 meter till 2,5. De förstod vad som var på väg att ske, kapade ankarlinan och styrde ut mot vattnet. Det var bara två båtar som överlevde den tsunamin.

Jag tar kort på krabborna i mangrovetrasket

Morgonen började med osregn och fortsatte med osregn. Vi fick bommen till storseglet monterad och Cato bytte ut elledningarna till batens elsystem som smalt ihop då en kabel var kopplad fel till batterierna. Vill sig allt väl har vi ström ikväll! Och seglar imorgon.

Anna-Marie och jag promenerade genom djungelliknande skog längs vattnet mot Pahia. Vi såg små, små krabbor snabbt dyka ned i sina bohålor då vi vandrade på bryggor genom ett mangrovetrask. Så samningom avtog regnet och det blev shorts och t-shirt vader. Naturligtvis är mina armar numer ljusrosa med en skarp rand mot t-shirten.

Skogen var fantastisk! Boljande kullar, utsikt över havet, palmer som blandas med barrträd, anslutningsrör, blomman för dagen och många andra sorters blommor lyser färgrikt upp det gröna.

Vi ligger vid en brygga och folk vandrar förbi då och då och växlar alltid nagra ord. Där finns det franska paret som seglat i 25 år (!), brasilianaren som salt sitt hem för att förverkliga sin livs dröm - att segla, och det irländska paret som spontant kom förbi med en lampa "to your swedish friend" eftersom vi inte har någon el på baten just nu. Många människor förklarar

sina drömmar och alla verkar vilja hjälpa Anna-Marie och Cato att förverkliga sin.

Fast jag får erkänna att jag missförstått en sak... Anna-Marie och Cato ska inte segla till Norge. Planen är att segla till Fiji och sedan segla omkring i ö-världen där. Vilken tur för mig att det var just seglingen i ö-världen jag gärna vill med på ;-) Och jag tycker det är en rejäl nybörjarseglats hur som helst. De räknar med att det tar ca 10-14 dagar att komma till Fiji och de räknar med att stanna till december. De får se om de seglar tillbaka till Nya Zeeland, lämnar baten där eller på Fiji för fler seglingar eller om de inte alls gillar att segla och säljer baten.

Nu har vi handlat massor med mat! Kommer vi oss iväg på segling imorgon hoppas vi på att vara ute några dagar bland de 144 öar som ligger utanför Bay of Islands. Vi har en grill monterad på baten, det känns som vi kan få riktigt fina dagar! Jag har sett många kajaker och visst suger det lite i magen efter att komma ut på det satta. Nya Zeeland verkar verkligen vara ett Eldorado för den som är friluftssintresserad!

Söndag 28:e februari

Ja, eller vilken dag det nu är... sedan jag åkte hemifrån strax efter klockan fem på fredag kväll har jag åtitt två middagar, två frukostar och inte haft någon natt känns det som. Flyga Stockholm-Amsterdam tog cirka två timmar, sedan tog Amsterdam-Hong Kong och Hong Kong-Auckland cirka 11 timmar vardera... Puh! Ikladd jeans och en långärmad tröja är jag alldeles för varmt kladd för det gröna, kulliga Auckland med utsikt över havet. Har just fått höra om jordbävningen i

Chile och hoppas att Tsunamin inte ska nå hit. Om en dryg timme sätter jag mig på bussen till Opua Hill, där Anna-Marie och Cato kommer möta. Det ska bli skönt att se dem! Efter 3,5 timmars bussresa kommer det sitta fint med mat och vatten!

Jag har haft lite äventyr hittills: På utresan tog jag för givet att jag skulle åka 17:50. När jag kom till Arlanda såg jag att ett flyg gick 17:10. "Oj, vad tätt det är mellan flighterna till Amsterdam" tänkte jag ändå tills jag insåg att det var mitt plan som gick 17:10. Jag hade glömt att kolla om jag fick ha med mig koldioxidpatronerna till min uppblasbara flytväst så de fastnade i röntgen (jag har ryggsäck och allt specialbagage röntgas). Efter ett fasligt massa ringande fick jag ett intyg på att jag fick ha med mig koldioxidpatronerna ändå till Hong Kong. I Hong Kong skedde ännu mer ringande, jag fick vanta i över en timme innan jag fick klartecken. Vid gatan blev jag utpekad av en mycket myndig herre att följa ned på flygplansplattan. Där satt tre vakter i en buss med min ryggsäck som låg i blek belysning på ett operationsbord. Jag fick visa patronerna, de fotograferades från alla håll, sedan fick jag veta att jag fick max ha två stycken med mig så jag fick lämna en. Tur att jag inte hade köpt flera :-)

Framme i Auckland var det aldrig något tal om kolsyrepatronerna, däremot om lingonsylten jag har med mig. Jag fick förklara att den var kokad och tillsluten så gick det bra. Att jag har tre olika sorters gryner med mig att baka bröd av talade jag aldrig om.

Med andra ord får jag fler upplevelser om jag har med mig konstigt bagage! :-) Jag tycker sådant är roligt. Och jag hade 10 minuter tillgodo i Stockholm att växla pengar, passera säkerhetskontrollen och hitta gatan så det var lungt ;-)

Nu känns det mycket bra att vara en backpacker igen som storsigtigt tittar på allt runt omkring. Det är roligt att få se nytt!
Jag hoppas jag sover som ett trott litet barn ikväll! Vilket är dagstid i Sverige. Tidsskillnaden är 12 timmar. Jag är så långt hemifrån det går att vara och fortfarande befinna sig på jorden.

Tisdag 22: februari

"Då får jag se om jag kommer till jobbet idag" tänkte jag när jag stack nyckeln i nyckelhålet och vred om.

Mannen vid

pendeltåget stod utanför de överfulla vagnarna och ropade "Men jag då? Ska ni lämna mig här?" Hans roade utrop fick några att skratta och andra fräste ut sin frustration i spottdroppande ilska. Det är intressant att se hur olika olika människor hanterar snökaoset i Stockholm idag. Många står och småpratar och ler när vi kliver över varandra och genom alla komfortzoner som existerar, andra stönar

och ojjar sig. När jag stod och väntade på bussen i förrgår brast de blivande passagerarna ut i en spontan applåd när bussen äntligen kom. Jag ser också människor som ber andra dra åt helvete i sin egen frustration.

Jag undrar vad som gör att vi reagerar så olika?

Det vita, gnistrande täcket har lagt sig över min favoritstad av alla städer. Se snöstjärnor glittra i solstrålar mot bruna grenar och skrupna nypon gör mig glad. Jag älskar kaoset som är! Livet säger inte "När jag kommer till jobbet har jag ett möte vid nio, sedan ett vid tio och så ska jag äta lunch med Eva och därefter ska jag hinna hämta rikskuponger innan mötet vid 14..." Istället säger livet "OM jag kommer till jobbet idag ska jag försöka jobba. Om de andra som jag behöver ha tag i har kommit dit. Kommer jag inte till jobbet får jag hitta på något annat."

Livet är okontrollerat. Det följer sitt eget flöde. Vi är små människor och trots vår teknik och allt vi åstadkommit står vi handfallna och maktlösa inför en dryg meter snö och 20 minusgrader. Vilket inte alls är en extrem natur utan rätt normalt vid våra breddgrader. Ändå kan vi inte kontrollera naturen eller styra och ställa iordning som vi vill.

Jag tycker det är skönt. Det är så få saker i livet jag kan kontrollera. Jag bestämmer ofta de små sakerna; vad jag ska äta till frukost, om jag ska dammsuga eller inte. Men de stora, som till exempel vem jag blir kär i, om den i sin tur råkar bli kär i någon annan eller om jag ska dö, det är oftast utom min kontroll. Jag tror jag bestämmer, jag försöker med vitnande, vindpinade händer klamra mig fast vid det som är mig kärt och livet har sin gång oavsett min vilja.

Det är det som är obeskrivligt skönt. När jag släppt mitt klamrande strypgrepp, när jag jag litar på livet. Det är då jag grips av kärleken till livet, värmen, glädjen och lugnet som fyller bröstet. Det är då jag ser skönheten i en snöflinga, då som jag pratar med damen vars fötter jag står på i pendeltåget och det är då jag är öppen för allt livet bjuder på.

Ett vemod smyger sig in vid tanken på att jag snart ska lämna detta ostyrbara kaos. På fredag åker jag mot Nya Zeeland. Som alltid är Stockholm aldrig underbarare, mitt hem aldrig kärare än just när jag ska lämna det. Det är i kontrasterna, tilliten och utmaningen som livet är vibrerande levande.

Torsdag 18:e februari

Nu är Förarintyget hembärgat med glans!

Tisdag 16:e februari

"-Det är bara de som inte förstår vad de ger sig in på som kan tänka sig att göra en sådan segling"

Orden ekar i mitt huvud. Jag har hört dem många gånger nu. Har de rätt? Är det dumt att segla sträckan Nya Zeeland till Norge som sitt livs första seglats? Nu ska jag bara segla en del av sträckan, men principen är densamma. Och visst ställer jag mig frågan - var går gränsen mellan dumhet och livslust?

Det finns de som är rädda för basiluskerna

vi seglar på en val? Vad händer om jag har bråttom i morgon till bussen och inte märker en bil som kommer körande bakom snödrivan vid min gata? Livet bjuder på många överraskningar, oavsett om vi är förberedda på dem eller ej. I mitt liv gäller Tomas DiLevas sång

"Även de som inte lever dör någon gång".

Det värsta som kan hända på vår resa är att vi dör. Hur stor är den sannolikheten? Statistik från Sverige, 2009, säger att mer än hälften av de som dog på sjön var män över 50 år med sjövana och utan flytväst. Det värsta som kan hända i mitt liv är att jag dör. Det kommer jag göra, den sannolikheten är 100%. Fram tills dess vill jag leva, så mycket och så härligt underbart som jag kan. Att inte göra det jag drömmer om vore att dö och förtorka i förtid. Att anta en utmaning, drömma om den, förbereda sig för den, göra allt för att klara av den, vara så försiktig som det går under omständigheterna, det gör mitt liv levande.

Mer liv till åren!

Lördag 6:e februari

Jag sitter i klassrummet med 14 okända människor. Vad är det för värld jag gett mig in i? Gradskivor riktas in, passare stegas fram över sjökortet, helt plötsligt sitter jag och gör det som jag bara sett människor göra på film förut - navigera. Och det är inte speciellt svårt. Det är bara hålla tungan rätt i mun så jag inte vänder gradskivan åt fel håll eller slinter när jag förflyttar den längs longituderna. Det är roligt att ge sig in i något helt okänt, upptäcka en ny värld och se att det finns möjlighet att jag kan behärska den!

Plötsligt får alla "prickar", tavlor och färger jag sett under paddlingsturerna en betydelse. Jag inser att livet i en kajak är rätt skönt; jag behöver sällan tänka

på hur djupt vattnet är eller om sjöbotten är lämplig för ankring. Och hastigheten är sällan så hög att navigeringen är riskfylld.

Hur som helst, nu har första steget börjat. I dag gick jag första dagen på förarintygutbildningen, nästa lördag är det dags för dag två. Därefter skriver vi prov den 18:e februari. När förarintyget är avklarat ska jag gå ytterligare en kurs och avlägga kusteckeparexamen. Jag! En landkrabba! Som aldrig ens sovit på en båt, annat än finlandsfärjan. Det känns smått otroligt det här. Men där viljan finns går en väg. Det är möjligt att lära sig okända saker. Om jag bara tar steget ut och vågar. Sätta upp ett attraktivt mål, som att segla vid Salomonöarna, är ett ytterst trevligt mål som får mig att våga! Allt medan Anna-Marie och Cato renoverar motorn, skaffar ankarkätting, inser att "Duva" inte är vattentät när det regnar, njuter av varandra, filosoferar över livet ombord och citerar Gandalf. När allt ser som svartast ut i "Ringens Herre" säger han:

"All we have to decide, Frodo, is what to do with the time that is given to us".

Allt vi har är tid. Det är ett av mina måttön. Vi vet inte hur mycket tid vi har. Men var sekund är det upp till oss att göra det vi önskar med den tid som är oss given.

"Att segla sin egen sjö" är

Anna-Marie och Catos titel på den resa de är i färd med att genomföra. Just nu befinner de sig på andra sidan jordklotet. I Auckland närmare bestämt. Där väntar deras nya hem "Duva", en 40 fots GibSea402, dvs en segelbåt, på dem. Under ett antal månaders tid har de förberett sitt livs största resa hittills, att segla "Duva" hem till Norge. Och jag får följa med! :-) Inte hela resan, det vill jag inte, men jag hoppas få stranda på okända, små öars gränser mot oceanen, möta folk från kulturer jag inte känner och framför allt hoppas

jag att alla överlever! Varken Anna-Marie, Cato eller jag kan segla. Därför är jag anmäld till hjärt & lungräddningskurs hos Röda Korset. Och navigeringskurs hos en seglarskola. Den 26:e februari till 21:a mars kommer jag att vara på Nya Zeeland och segla tillsammans med mina vänner, se landet och förstå vad det innebär att bo på en båt. Sedan åkr jag hem igen och går seglarkurser och parasiterar på vänner som har båtar så jag lär mig mer. Därefter bär det av från Fiji under sensommaren/hösten!

[Till toppen ▲](#)